

Campus Kortrijk moet presteren UGent reageert geprikkeld

De laatste jaren kiezen studenten hun universiteit op basis van 'regionale' overwegingen, eerder dan voor het profiel van de onderwijsinstelling. Zo groeit aan de K.U.Leuven sinds enkele jaren reeds de nervositeit, omdat haar recruteringsgebied beduidend kleiner is dan dat van de UGent. Het doemscenario van de K.U.Leuven als "universiteit van het Hageland" maakt weer opgang. De rol van de Campus Kortrijk is in deze 'slag om de student' meer dan ooit actueel, zeker nu er een capaciteitsuitbreiding voor de deur staat.

Bram Delen

Wat vroeger de K.U.Leuven Afdeling Kortrijk was, heet vandaag officieel K.U.Leuven Campus Kortrijk. Achter deze schijnbaar triviale naamsverandering zit echter een heus gevechtsplan. De Campus Kortrijk werd in 1965 opgericht en wist via verschillende zogenaamde *universitaire expansiewetten* haar onderwijsaanbod uit te breiden en zo de concurrentie met Gent steeds beter aan te gaan.

De evoluties aan de Kortrijkse campus worden vanuit Gent met argusogen gevolgd. De UGent laat dan ook regelmatig informeel, de ene keer al wat subtieler dan de andere, aan de Leuvense universitaire top weten dat ze niet te veel moeten proberen in "hun West-Vlaamse achtertuin". De Leuvense Raad van Bestuur besliste echter vorige week om de Kortrijkse capaciteit voor de wetenschapopleiding uit te breiden. Niet omdat die opleiding het zo goed doet. Tegenwoordig, ze is bijzonder klein en kende dit jaar een daling van twintig procent. De K.U.Leuven vatte daarom het plan op om de wetenschapopleiding in Kortrijk te verlengen van één naar twee jaar en doorstroommogelijkheden te creëren naar de ingenieursopleiding in Leuven. Via deze maatregelen hoopt de K.U.Leuven haar wetenschapopleiding aantrekkelijker en dus competitiever te maken.

LAATSTE KANS

De campus in Kortrijk wordt daardoor nog meer een volwaardige opstapcampus voor Leuven. De Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) ijverde voor een verlenging van de eenjarige opleidingen omdat een verblijf van één jaar in Kortrijk weinig aantrekkelijk is voor de student. Twee jaar daarentegen is ideaal. Langer hoeft ook niet want daarna wil een student een ruimer blikveld dan Kortrijk, aldus LOKO.

Voor deze capaciteitsuitbreiding slaagde Vice-rector Exacte Wetenschappen, Karen Maex, in het onmogelijke en wist ze de wetenschapsdecanen ervan te overtuigen vier rekeneenheden (de kostprijs van een voltijdse prof) op te geven ten voordele van de Kortrijkse zusteropleidingen. Men zou, zo wordt althans in de wandelgangen gezegd, deze operatie kunnen zien als een "laatste kans voor de wetenschappen in Kortrijk". Tegenover de extra middelen staat dan ook een resultaatsverbintenis vanuit Leuven. Zo zou deze operatie tot een verdubbeling van het studentenaantal bij de wetenschappen moeten leiden op erg korte termijn.

De K.U.Leuven heeft dus enkel beloftes gemaakt voor de komende twee jaar en zal daarna Kortrijk evalueren. Nu is het zo dat de wetenschapopleiding eigenlijk al meer middelen krijgt dan haar studentenaandeel rechtvaardigt. Vanuit

Kortrijk zelf kwam er een voorstel voor de komende acht jaar, maar dat vond de K.U.Leuven niet opportuun. Acht jaar vooruitkijken is niet alleen niet wenselijk, maar ook onrealistisch omdat er op enkele jaren tijd erg veel veranderd kan zijn in het onderwijslandschap. Eén van de voorstellen vanuit Kortrijk was om de komende acht jaar zesendertig rekeneenheden extra te verwerven, waarvan er eventueel zes door de Campus zelf zouden worden vrijgemaakt, zes door de KU.Leuven centraal en de overige 24 uit de faculteiten zouden komen.

FLEXIBILISERINGSDECREET

Het plan van de brugprogramma's naar de ingenieursopleidingen zorgde voor heel wat commotie. Kortrijk kan immers niet zomaar haar onderwijsaanbod, dat decretaal bepaald wordt, uitbreiden. De regeringscommissaris merkte dan ook aanvankelijk op dat deze brug vanuit de exacte wetenschappen naar de ingenieursopleiding een sluipende en vooral illegale verruiming zou kunnen zijn van het onderwijsaanbod. De K.U.Leuven argumenteerde echter dat ze niets meer doet dan de toepassing van het flexibiliseringsdecreet. Dit decreet stimuleert inderdaad instellingen die hun onderwijsaanbod zo flexibel mogelijk inrichten en doorstroom tussen de opleidingen vergemakkelijken. De regeringscommissaris kon zich verzoenen met deze verklaring, maar de UGent zou naar verluidt deze wenk van Kortrijk naar de toekomstige ingenieurs alles behalve kunnen appreciëren.

De hele discussie over de rekeneenheden moet geplaatst worden tegenover het feit dat de laatste jaren de financiering voor de Campus Kortrijk door haar moederinstelling, de zogenaamde 'voorafname', bevroren is. Daarom is er een groeipad uitgestippeld voor de komende twee jaar. Zo krijgt Kortrijk er 5,3 rekeneenheden bij. Dit werd al onder het bestuur van toen-

Nummer 23

❖ Kritiek verdragen op
Fluwelen Flosj

p. 3

❖ Rebels gevoel bij
José Gonzalez

p. 12

❖ Bavo Claes krijgt
'bravo' van Harmonia

p. 16

malig rector Oosterlinck beloofd, maar het zag er even naar uit die belofte niet zou worden ingelost. De Raad van Bestuur van de K.U.Leuven heeft vorige week besloten dat de rekeneenheden er dus toch komen. Even was er ook sprake om de opleidingen economie en psychologie in Kortrijk uit te breiden, maar dat idee is voorlopig in de koelkast opgeborgen.

Vervolg en achtergrond op p. 3

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be

ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

Interview Verhofstadt
p. 4 - 5

(foto Jelle Goossens)

Jochei

Blanco blad blaast me weemoed in. Niks geen maagdelijk wit: een onbeschreven blad is even schuldig als ikzelf. Hoe vaak je ook een stukje geschreven hebt, er moet er altijd nog een komen. Zo blijven we bezig, en dat is goed, en dat is Godgeklaagd. Dat is ook al duizenden keren gebeurd, 's nachts, bij mij, overdag, bij een ander, soms, bij niemand, steeds, opnieuw, steeds opnieuw. Schrijven en lezen: 'de allermooiste weemoed heet heimwee'. Heimwee naar het volle blad, naar stromende inkt, naar het terugdenken aan de wanhoop van het schrijven en -erger — het nog niet geschreven hebben. Wanhoop en weemoed, de twee zijden van een blanco blad. Gelukkig dat een blad twee zijden heeft. Twee is het getal van de liefde. Zelf kom ik niet verder dan een kreun: leve de eigenliefde. Jochei.

Kijk, ja, hoe moet het nou. Hier zit ik dan, wederom moederziel alleen en opgesloten in een huizenhoog cliché. Het is goed af en toe eens alleen te zijn, dat weet ik. Net zoals ik weet dat donderwolven niet zullen wegtrekken als ik m'n hoofd onder het kussen wring en willekeurige melodieën neurie — en toch doe ik het. Toegeven aan een wangedachte is sowieso forfait geven. Toegeven is afgeven. Waarom ben ik er dan zo bedreven in? Mijn blad zal zich niet vanzelf vullen met letters die iets zeggen willen. "Niet waar". ¿Qué? Wat een waanzinnige waanbeeldwereld. En evenzo een waanwereldbeeld. Ik moet het blanco blad beladen met gezever, of ik verlies alle contact met de wereld, met mijn taal. Contactgestoorde eigen ik, gevangen tussen de twee zijden van een blad papier. Ik moet schrijven om levend te blijven, om mij te bevrijden van, van die enge cel die ik als enige ken: ik. Leve de eigenliefde. Jochei.

Maar wat heb je aan een kreet als Leve de Eigenliefde als niemand haar horen kan? Welnu, daarvoor bestaat het papier. Wie niet horen wil, moet lezen. En wie schrijft, die drijft misschien boven, achteraf. Achteraf is altijd makkelijk drijven. En wie niet blijven wil, tja. Wie niet blijven wil is papier. Jawel: is papier. Onbeschreven of niet, dat maakt geen ene moer uit. Zolang het maar twee kanten heeft. Een Janus. En een slapjanus.

Wie weet zit daar de oplossing wel. Moet ik het gewoon proberen — wel ja, ik doe het hier en nu. Simpelweg het blad omdraaien. Vice versa. Ook blanco, natuurlijk. Ach, ik begin gewoon. Te schrijven. We zien wel wat er komt. Nu!

Blanco blad blaast me weemoed in. Niks geen maagdelijk wit.

Simon Horsten

Taxi's Benny

Scherp maar democratisch

De laatste twee weken vonden de kringverkiezingen plaats. Iedereen zou het minstens gemerkt moeten hebben, want er werd, onder meer door de studentenkoepel LOKO, actief opgeroepen om te gaan stemmen. Het opkomstpercentage is immers belangrijk: er moet tien procent gehaald worden om effectief recht te krijgen op alle inspraak die in het participatiedecreet gegarandeerd wordt. Tien procent is gelukkig niet zo heel veel. De meeste kringen halen die drempel zonder problemen. Farmaceutica scoort bijvoorbeeld vlotjes vijftig procent.

Maar LOKO is niet tevreden met tien procent en streeft steeds naar een zo hoog mogelijk percentage. Dat is niet zomaar uit idealistische ambitie. Hoe meer studenten voor een presidium komen stemmen, hoe hoger het democratische gehalte natuurlijk. En die presidia moeten nadien op LOKO-vergaderingen studentenvertegenwoordigers verkiezen. Hoe hoger de opkomst tijdens de kringverkiezingen, hoe meer democratische legitimiteit de studentenvertegenwoordigers dus hebben.

FRAAI

Maar in zo'n getript systeem hangt de democratische legitimiteit niet enkel af van de eerste trap. Ook de volgende trap, de verkiezingen van de vertegenwoordigers nadien is belangrijk. Dat was de vorige jaren vaak een gebeuren waar LOKO niet al te trots op moest zijn. Het was vaak schrapen om genoeg kandidaten te vinden. De verkiezing zelf was dan ook meestal een farce. Na het stellen van enkele vragen, vooral *pro forma*, werd de enige kandidaat voor een functie quasi unaniem goedgekeurd.

Weinig fraai en vooral weinig democratisch. Op die manier mag de opkomst bij de kringverkiezingen nog zo hoog zijn, een vertegenwoordiger kan zichzelf moeilijk echt democratisch verkozen noemen. Geslepen onderhandelaars durfden studentenvertegenwoordigers dat wel eens voor de voeten gooien als er een debat op het scherp van de snee werd gevoerd. Vervelend voor de student in kwestie, vooral als die net een meer democratische gang van zaken aan de universiteit aan het bepleiten is. Het maakt duidelijk dat democratische legitimiteit voor LOKO meer is dan een idealistisch doel: het is ook een strategisch brekspunt.

Het eerste deel van de verkiezing van die vertegenwoordigers vond vorige vrijdag, 5 mei, plaats. Het was een verademing te zien hoe die verkiezingen voor het eerst in jaren échte verkiezingen waren. Voor heel wat functies waren er meerdere, en dus te veel, kandidaten. Er werden algemene, maar ook venijnige en diepgaande vragen aan de kandidaten gesteld. En die werden daadwerkelijk afgerekend op hun antwoorden. Er werd hard, soms zelfs scherp, gediscussieerd over de geschiktheid van de verschillende kandidaten.

KOOPJE

Maar ook de kandidaten die als enige opkwamen voor hun functie, werden ernstig geëvalueerd. Ook zij kregen kritische vragen voorgeschied. En niet elke kandidaat is verkozen geraakt. Sommigen werden te licht bevonden en zijn afgeschoten, hoewel er niet meteen een alternatief beschikbaar was.

De vergadering duurde, dat spreekt voor zich, urenlang, tot in het holst van de nacht. De discussies waren vaak heftig, niet zelden scherp en soms zelfs pijnlijk. Dat lijken misschien nadelen van de verkiezingsvergadering. Niemand zit voor de lol tot drie uur 's nachts op harde houten banken in een broeierig hete zaal en een harde evaluatie van de negatieve kanten van een persoon is inderdaad niet altijd prettig. Maar in feite tonen juist die discussies aan dat de verkiezingen dit jaar — eindelijk — goed en werkelijk democratisch zijn verlopen. Democratie is nu eenmaal een systeem van conflict en compromis. Maar als de duur van de vergadering en de scherpte van het debat de prijs is die betaald moet worden om echte verkiezingen te hebben, lijkt me dat absoluut een koopje. De studenten die vrijdag verkozen werden, zullen in ieder geval met recht en rede kunnen zeggen dat ze democratisch verkozen zijn. Zij zijn niet zomaar verkozen omdat er niemand anders zich kandidaat stelde.

Volgende week vrijdag vindt de tweede reeks verkiezingen plaats. Hopelijk zijn de kringvertegenwoordigers dan even wakker en kritisch, ook al gaat het om minder prominente functies. De studentenbeweging en haar democratisch gehalte zouden er opnieuw wel bij varen.

Gijs Van Gassen

ERASMUSDAGBOEK: BART IN WÜRZBURG

Bureaucratisch grillen

Op Erasmus gaan is in zekere zin ook een beetje thuiskomen, althans toch in Duitsland. Wanneer het weer het enigszins toelaat (ja hoor, de lente is eindelijk volledig doorgebroken), halen ze ook hier de terrasstoeltjes boven, waardoor de Würzburgse Marktplatz nu wel iets wegheeft van de Leuvense Oude Markt.

Bart Vranckx

In Beieren spreken ze wel niet over een terras, maar over een *Biergarten*, waardoor mijn voorstel een "Terrasse zu tun" op wenkbrauwgefrons onthaald werd. Het is wel een beetje genant om na zeven maanden nog betrapt te worden op *Pfaffig Deutsch*, maar tegenover onze Franstalige vrienden ben ik een toonbeeld van verstaanbaarheid. Hoe die hier de hele tijd wegkomen met zo'n erbarmelijk Duits, het blijft me een raadsel. Het verduist Nederlands dat ik in oktober nog sprak begrepen ze toch niet zo goed.

Ik ben overigens nog een grote liefde van de Duitsers — naast bier en *Bratwurst* — vergeten te vermelden. Het betreft wel een iets minder prozaïsch

gegeven, met name bureaucratie. Ze mogen dan wel niet al te *pünktlich* zijn, van bureaucratie kennen ze echt alles. In plaats van te werken met één simpele studentenkaart, krijg je hier twee A4-formulieren met allerlei rotzooi die je zelf mag uitknippen. Wat het verschil is tussen een *Immatrikulationsbescheinigung* — het Duits is waarschijnlijk de enige taal ter wereld waarin het mogelijk is om nog langere woorden te vormen dan in het Nederlands — en pakweg een *Semesterausweis* of een *Semesterbescheinigung*, is mij nog steeds niet helemaal duidelijk. Volgens het studentensecretariaat heb je ze allemaal nodig, maar om één of andere reden vragen ze altijd alleen maar naar dat *Semesterausweis*.

OBSCUUR

Wat de functie van al die andere dingen is, is een goed bewaard geheim. Om een boek te kunnen uitlenen moet je een extra stempel zien vast te krijgen en een sportkaart moet je apart aanvragen. Die sportkaart kan je bovendien alleen in het sportcentrum verkrijgen en dan nog alleen op bepaalde uren, die goed verstopt zijn in een obscuur programmaboekje. Nu ja, als je weet

hoe het systeem werkt, gaat dat allemaal vrij vlot, maar de eerste keer ontardt zoiets bij mij toch in een lichte bureaucratie chaos. Het zou geen kwaad kunnen een extra dienst op te richten om hier wat orde in te brengen! Bureaucratie bekampen met bureaucratie, het is bijna even goed gevonden als het makkelijker maken om mensen te ontslaan om meer werkgelegenheid te creëren.

BRAADFESTIJN

Naast terrasjes biedt het mooie weer nog een andere activiteit waar ze in Beieren dol op zijn: grillen. Zelf worsten braden is voor een rechtgeaarde Duitser één van de mooiste dingen ter wereld. Würzburg is hier ook fantastisch voor uitgerust, met een kilometerslange strook langs de Main die van kant-en-klare barbecuestellen is voorzien. Daar doen dagelijks honderden studenten zich te goed aan een braadfestijn, samen met een fikse hoeveelheid *Würzburger Hofbrau*. Je kan ze moeilijk ongelijk geven. Dat gezegd zijnde, zal ik me ook eens richting Main begeven. Laat de worsten tot mij komen!

Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort

Leuvense studenten steunen Gentse kandidatuur WS-voorzitter

De voorzitter van de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) kan gezien worden als de 'eerste student van het land'. Op het einde van elk academiejaar wordt de voorzitter verkozen door de studentenkoepels uit heel Vlaanderen.

Ook de Leuvense Overkoepeling LOKO mag stemmen, maar heeft vrijdag op haar Algemene Vergadering beslist om niet de LOKO-kandidatuur van Julie Toback te steunen, maar wel

Hans Plancke van de UGent.

De AV van LOKO vond Julie inhoudelijk sterk maar: "ze is geen voorzittersfiguur," klonk het vaak. Nu Plancke zowel de steun van Leuven als Gent heeft zal hij hoogst waarschijnlijk zonder al te veel moeite verkozen raken. LOKO heeft immers zes stemmen tijdens de verkiezingen en de Gentse overkoepeling heeft er vijf. Samen zijn deze twee studentenkoepels goed voor ongeveer de helft van de stemmen, die regelmatig komen opdagen op de VVS-vergadering. Al mag Plancke uiteraard niet te vroeg victorie kraaien, want de VVS-voor-

zitter moet tweederde van de stemmen achter zich krijgen.

LOKO tegen SO2-bevoegdheid voor bachelor

Naar jaarlijkse gewoonte brak bij LOKO de discussie los over het al dan niet toekennen van SO2-bevoegdheid voor de bachelor. SO2-bevoegdheid betekent dat je mag lesgeven in de laatste twee jaar van het middelbaar en dit is tot nu toe "exclusief" voorbehouden voor licentiaten. Een finaliteit van een bachelor zweeft ergens tussen die van de kandidaturen en de licenties, dus moet er worden uitgemaakt

of deze SO2-bevoegdheid krijgt.

LOKO discussieert daar elk jaar over en is telkens even verdeeld. Ook dit jaar was er een tweede stemronde nodig om erg nipt de SO2-bevoegdheid van de bachelor-afgestudeerde tegen te houden.

De belangrijkste reden, die vooral door de letteren en de wetenschappen werden aangehaald, was het feit dat een leerkracht in de laatste twee jaar van het secundair een zo breed mogelijke kijk moet hebben op zijn/haar wetenschap.

(bdl)

VERVOLG P.1: KORTRIJK MOET PRESTEREN

De Campus Kortrijk kampte eind jaren negentig met een enorm imago-probleem. De studentenaantallen zakten van meer dan duizend naar een zeventienhonderdtal in 2002. Piet Vanden Abeele beloofde toen als kersverse Kulak-rector om deze dalende trend te breken en beoogde vijftig procent meer studenten, om zo opnieuw de kaap van de duizend te halen. Hierin slaagde hij dit academiejaar. Aan de Campus Kortrijk studeren nu 1.026 studenten.

De Campus Kortrijk speelt een belangrijke rol in het recruterende van de West-Vlaamse student voor de K.U. Leuven. Waar vroeger de band tussen Leuven en West-Vlaanderen evident was door het katholicisme, verliest de K.U. Leuven nu meer en meer studenten aan de UGent. De 'hipheid' van een stad en de bereikbaarheid ervan via het openbaar vervoer zouden de belangrijkste criteria zijn. 'Zouden' weliswaar, want hier is geen erg duidelijk zicht op.

De K.U. Leuven genereert sinds kort lijsten met daarop het aantal studenten per provincie. Daaruit zou blijken dat de regionale recruteringsbasis erg belangrijk is om voorspellingen te kunnen maken wat de studentenaantallen betreft. *Veto* mocht van geen enkele universiteit deze cijfers inkijken omdat ze — volgens de instellingen — van groot strategisch

belang zouden zijn. Zo zou de K.U. Leuven erg zwak staan in Noord-West-Vlaanderen en zou de Campus Kortrijk daar nauwelijks studenten ronselen. Uiteraard staat de K.U. Leuven ook erg zwak in Oost-Vlaanderen. De K.U. Leuven telt slechts enkele procenten Oost-Vlamingen in haar studentenpopulatie.

De Campus Kortrijk werpt wel haar vruchten af in de rest van West-Vlaanderen en maakt ook haar brugfunctie naar Leuven waar. Zo zijn er significant meer West-Vlamingen in de Leuvense opleidingen, waarvan de kandidaturen of de eerste bachelorjaren ook in Kortrijk worden aangeboden. Rector Vervenne (Leuven) en Rector Van Cauwenberge (Gent) mogen in het begin van het academiejaar dan wel de 'pax universitatis' beleden hebben, als het om studentenaantallen gaat is de sfeer heel wat minder amicaal. Zo zal de K.U. Leuven op termijn waarschijnlijk haar opleidingen economie en psychologische en pedagogische wetenschappen in Kortrijk uitbreiden. De K.U. Leuven heeft nog maar net de capaciteitsuitbreiding officieel bekrachtigd, maar de campagne voor de laatste jaren van het middelbaar, maakt er nu al gewag van. En worden brochures, die niet meestal weken op voorhand gedrukt?

Studentenparticipatie K.U. Leuven blijft achter op UGent en VUB

De studentenparticipatie op niveau van faculteitsbestuur is er de facto al, maar wacht nog steeds op een formele opname in de facultaire reglementen. Leuvense decanen lijken niet gehaast om dat te bewerkstelligen. Alle faculteiten van de K.U. Leuven zijn verplicht een studentenvertegenwoordiger op te nemen in hun bureau, zo staat het in het overkoepelende participatiereglement van de K.U. Leuven. De bureaus van de faculteiten staan in voor het dagelijkse bestuur van de faculteit. Op die manier krijgen studenten medebestuurverantwoordelijkheid binnen hun eigen faculteit, naast algemenere bestuursmandaten in het Gemeenschappelijk Bureau en de Raad van Bestuur van de universiteit en — al veel langer — enkele zittingen in de facultaire raad.

VERTRAGING

De decanen zijn nu dus sowieso verplicht om studenten op te nemen in hun bureau, hoewel enkele faculteiten reeds langer studenten opnemen in hun bureaus. De Faculteit Wetenschappen, die traditioneel behept is met een eerder stugge bestuursmentaliteit, was de laatste die de studentenparticipatie in praktijk zette. Maar ondertussen heeft nog geen enkele Leuvense decaan de verantwoordelijkheden van de studenten officieel ingeschreven in het huishoudelijk reglement van de faculteit. Ze staan dan

ook minstens 'sceptisch' ten opzichte van die studentenemancipatorische evolutie. Nu worden de studentenvertegenwoordigers slechts 'uitgenodigd' op de bureaus, en vormen ze zo dus geen volwaardig lid van het bestuur.

De vertraging van het aanpassen van het reglement, nu al bijna een jaar, lijkt te wijzen op sterke onwil bij de decanen. Officieel luidt de reden dat er "gewacht moet worden op informatie van hogerhand", maar beweging zit er alleszins niet aan te komen. Er zou moeten worden gewacht op andere aanpassingen in het reglement, voor het hele reglement kan worden goedgekeurd. De huidige studentenvertegenwoordigers vrezen dat men de aanpassing zo lang wil uitstellen tot de nieuwe generatie studenten geen weet meer heeft van haar rechten binnen de bureaus van de faculteiten.

Aan de UGent en de VUB heeft men blijkbaar geen problemen met het inschrijven van de verworven studentenrechten in de facultaire reglementen. Er is duidelijk een verschil in bestuursmentaliteit tussen de vrije universiteiten en de katholieke: de K.U. Leuven houdt de katholieke traditie hoog door heel wat liefst binnenskamers te houden.

(sh)

INTERFACULTAIR THEATERFESTIVAL: OVER NOMINATIES EN FLOSJEN

Politika overtuigt

Zes kringen hebben zich de voorbije weken kunnen uitleven op de toneel-scène. Het spelplezier droop er steeds van af, maar het was nog wachten op het verslag van de jury van het Interfacultair Theaterfestival. Op de slotavond van donderdag 4 mei werd bekendgemaakt wie uiteindelijk met de felbegeerde *Fluwelen Flosjen* naar huis zou gaan.

Marieke Poissonnier

Heel wat opgedirkt volk stroomde de Verbeekzaal van het STUK binnen. Een tafeltje met de tien flosjen in de deuropening lachte de aanwezigen uitdagend toe. Op de muren werden foto's van de verschillende kringtonelen geprojecteerd en vooraan nestelde zich een alternatief orkestje met een djembé, wat violen, blazers en een triangel. De gastheer verwelkomde deftig en stelde de jury aan ons voor.

Voorzitter van de jury Jan De Vuyst, adviseur kunst en cultuuraangelegenheden van de K.U. Leuven en regisseur van het Campustoneel, opende meteen door twee alternatieve flosjen te bedenken als 'strafste groeiers' Historia en Pedagogie en 'ferme nieuwkomers' NFK en VRG. Met deze voorzet voor de organisatie volgend jaar, ging De Vuyst over tot de orde van de dag en van deze editie van het festival. Hij verduidelijkte het zenuwachtige publiek waar de aandacht van de jury naar ging. Samengebond had hij het over de spelregie, de acteertechniek en de aandacht — vooral voor de zelfgeschreven stukken — naar dramaturgie en spanningsopbouw van het geheel.

BEGEERLIJK

Hij reikte de flosj voor Beste Teaser uit aan Babylon. De handel werd opgehaald zonder speech en De Vuyst ging vlot over naar de flosj van Beste Omkadering die naar Pedagogie ging. Tweede jurylid Hendrik Van Eyck, duizendpoot in de wereld van het jeugdtheater, leek iets minder voorbereid dan zijn voorganger, maar anticipeerde vlotjes op de luchtige intermezzo's van het orkest en reikte de prijs voor Beste Muziek uit aan Politika. Het derde jurylid Ann Verlinden, germaniste, the-

aterwetenschapster en tv-anker van ROB, mocht de flosj voor het Beste Kostuum bekendmaken. Na een kwartier werd de vijfde prijs al aangekondigd waarbij Historia de Beste Affiche-flosj in de wacht sleepte.

Dat acteurs begeerlijk zijn, mocht Robin De Vries meteen ondervinden: hij kon al op een indrukwekkende schare gillende *groupies* rekenen. Verlinden riep Liesbeth Deleu van NFK bij zich om haar te feliciteren als Beste Actrice die weet dat less more is.

De drie laatste en meest felbegeerde flosjen kwamen eraan en de zaal werd ook

was dit jaar ook heel wat vernieuwing, zoals de openingsavond waar de kringen met een teaser zich aan elkaar voorstelden, de verduubeling van het aantal flosjen of een infosessie over de belichting. "Er zit veel potentieel in die initiatieven, al is er nog heel wat extra te bedenken rond dit festival," vindt Bex. "Daarom willen we volgend jaar zeker meer mensen aantrekken. Op die manier kunnen we nog meer aandacht besteden aan een nauwere samenwerking tussen de kringen onderling. Infoavonden, een leuke opening en afsluiter van het festival dragen hier zeker toe

voor postmodern teksttheater, wat meer fragmentaire teksten en een eclectische vormgeving. Dingen die je van studenten ook meer verwacht.»

Veto: Waarom heeft de jury voor dit eigenzinnige systeem van nomineren gekozen?

De Vuyst: «We hadden politiek correct kunnen nomineren door pakweg drie nominaties te bepalen per categorie. Nu hebben we gekozen voor het *parler-vrai* door te nomineren wie het echt verdient. Daarom zijn er voor de ene categorie zes nominaties, terwijl er dat maar twee zijn voor een andere. Dat is een puur positioneel signaal voor de genomineerden, want daardoor worden de nominaties op zich al serieuze pluimen. Bovendien zijn we ervan uit gegaan dat vooral de feedback belangrijk is voor studenten. We hebben vandaag alle kringen een juryverslag meegegeven, waarin mooie dingen staan, maar ook zure opmerkingen.»

KWALITEITSVERSCHIL

Veto: Toch was er heel wat commotie rond het feit dat in twee categorieën slechts één kring — die tot de uitreiking onbekend bleef — genomineerd werd.

De Vuyst: «We hebben slechts één groep genomineerd voor beste stuk en beste regie. Daarmee wilden we niet zeggen dat de anderen slecht waren, maar wel dat er een belangrijk kwaliteitsverschil was tussen die ene groep en de anderen. Tussen zeer goed en goed. De jury stelt dat niet graag vast. Maar in de wereld van kunst is men hard voor mekaar en als men zich in die wereld wil bewegen, moet men kritiek verdragen. Die kritiek is bedoeld om betere kwaliteit te leveren.»

(foto Roman Veraest)

wat hitsiger. De flosj voor Beste Vormgeving werd het meest bediscussieerd door de jury, maar uiteindelijk haalde Pedagogie de buit binnen. In de laatste twee categorieën was slechts één kring genomineerd en wie al wat had zitten tellen, wist dat de teerlingen dus geworpen waren. Het Beste Stuk en de Beste Regie gingen beiden naar Politika.

DORPSTHEATER

De organisatie toonde zich tevreden met deze editie van het festival. De opkomst voor de voorstellingen was heel groot. Helena Bex van de organisatie: "We hebben het gevoel dat steeds meer mensen naar het kringtoneel gaan en dat het echt meer begint te leven." Er

bij."

Jan De Vuyst, het enige jurylid dat er vorig jaar al bij was, bekende dat hij volgend jaar allicht afwezig zou melden. Zijn ambitie om dan aan het theaterfestival deel te nemen met Campustoneel is onverzoenbaar met een juryfunctie.

Veto: Hoe evalueert u deze editie in vergelijking met vorig jaar?

Jan De Vuyst: «Het niveau is door de sterke nieuwkomers en flinke groeiers omhoog gegaan. Er waren meer eigentijdse en creatievere vormgevingen. Dat was onze kritiek vorig jaar. We hadden toen de indruk dat ze meer kopieerden wat ze thuis gezien hadden in het dorps-theater. Nu had men meer gekozen had

Fluwelen Flosjen 2006

- Beste Teaser: **Babylon**, Politika, Historia
- Beste Omkadering: **Pedagogie**, Politika
- Beste Muziek: **Politika**, Pedagogie
- Beste Kostuum: **Babylon**, Historia
- Beste Affiche: **Historia**, Politika, Babylon
- Beste Acteur: **Robin De Vries (Politika)**
- Beste Actrice: **Liesbeth Deleu (NFK)**
- Beste Vormgeving: **Pedagogie**, NFK, VRG
- Beste Regie: **Heleen Annemans (Politika)**
- Beste Stuk: **Politika**

Interview met Guy Verhofstadt

Toen we Wetstraat 16 binnenwandelden om premier Verhofstadt uit te horen over zijn visie op Europa, was nog niet bekend dat de Europese Commissaris voor Uitbreiding aan Servië had duidelijk gemaakt dat het lidmaatschap nog niet voor morgen zal zijn. Niet dat deze boodschap Verhofstadt aan het twifelen zou hebben gebracht: "Europa moet aan hetzelfde tempo uitgebreid worden als we nu bezig zijn. De Verenigde Staten van Europa komen er. De vraag is nog enkel: wanneer?"

Bram Delen & Joos Roets

Veto: Uit het manifest dat u onlangs geschreven hebt, spreekt er heel veel hoop, aangevuld met feiten, maar heel wat mensen vinden dat dit heel onrealistisch is. De meeste mensen willen geen Europa.

Guy Verhofstadt: «Wie zegt dat de mensen geen Europa willen?»

Veto: De referenda in Nederland en Frankrijk tonen dat aan.

Verhofstadt: «U denkt dat het "neen" van de referenda over de Europese grondwet aantoonde dat de mensen geen Europa willen?»

Veto: De Poolse loodgieter speelde toch een prominente rol in het debat?

Verhofstadt: «Je moet wel degelijk een onderscheid maken tussen die referenda over de grondwet en de werkelijke mening van de mensen. Uit elke opiniepeiling over Europa blijkt dat de mensen pro Europa zijn. Waar dan ook in Europa. Zelfs in Groot-Brittannië en dat is zeker niet evident. Daar is men zelfs gewonnen voor één eengemaakte Europese defensie met één Europees leger.»

«In de referenda is het daar helemaal niet over gegaan. Vooral nationale politiek is aan bod gekomen, en ja, misschien ook de schrik voor de Poolse loodgieter. Het zou enorm fout zijn om uit de referenda te besluiten dat de mensen tegen Europa zijn. Mensen zijn gewoon voor een ander Europa.»

Veto: Europa krijgt dus vaak de schuld van nationale problemen. Bestaat er toch niet op zijn minst veel onverschilligheid ten opzichte van die moloch?

Verhofstadt: «Daarom net moeten we een Europa creëren dat een antwoord biedt op de globalisering, dat met een gezamenlijk buitenlands beleid een wereldwijde rol kan spelen. Zo zou Europa kunnen verhinderen dat er dingen zoals Irak gebeuren. Mensen hebben vooral gezien dat het huidige Europa zoals het zich de voorbije tien jaar ontwikkelde niet in staat is om dat te doen. Europa is vandaag niet in staat om een antwoord te geven op de Poolse loodgieter of het Chinese textiel. Dus hebben de mensen het gevoel dat Europa de oorzaak en oorsprong is van problemen, eerder dan de oplossing.»

GLOBALISERING

Veto: Is het dan een zaak van marketing? Verkoopt Europa zichzelf slecht?

Verhofstadt: «Ik denk dat veel te maken heeft met de politici. Zij schuiven, als er in hun land iets mis loopt, voortdurend de schuld door naar Europa. Ze gebruiken Europa als een schaaamlap om hun falen te verdoezelen. Sommigen gaan zelfs zo ver om te zeggen dat het niet alleen de schuld van Europa is, maar van de Euro. Dan is er niemand meer — ook geen vertegenwoordiger van Europa — om te zeggen: dat klopt eigenlijk niet. Men zoekt een gemakkelijk, gewillig slachtoffer.»

Veto: Kan u een binnenlands voorbeeld geven?

Verhofstadt: (lacht) «Ik denk dat net de Belgen een beetje een uitzondering vormen binnen Europa. De Europese instellingen zijn hier in Brussel. Als wij over Europa spreken, dan spreken we niet over een vreemde, maar over familie. En daar spreek je altijd goed over? Zelfs als je niet overeenkomt, spreek je nog altijd geen kwaad over je familie, niet?»

Veto: U ziet Europa als een kans tot globalisering, maar als we het geval van Mittal Steel bekijken, zien we dat de betrokken regeringsleiders willen

ingrijpen. In Luxemburg overwoog men een nieuwe wet te stemmen om de overname tegen te houden. Grijpt Europa niet eerder terug naar een protectionisme in plaats van voort te bouwen aan die globalisering?

ACHTERHOEDE

Verhofstadt: (voorzichtig) «Ik denk dat er zeker pogingen zijn.

Veto: Verkrampt misschien?

Verhofstadt: «Die weinig om het lijf hebben, zou ik zeggen. Neem nu Mittal: het zullen de markt en de aandeelhouders zijn die beslissen wat er gaat gebeuren. Zij zullen bepalen wat het beste industrieel project is. De regering - en dat zijn achterhoedegevechten - neemt geen maatregelen. Noch voor, noch tegen de overname. Wij geven enkel onze opinie over

andere groeimarkten in de wereld. Hoe willen wij Europeanen de innovatie promoten, nieuwe bedrijven aantrekken? Hoe blijven we in een concurrentiepositie ten opzichte van China? Daar wordt te weinig — om niet te zeggen "niet" — aan gewerkt binnen de Europese Unie. En dat verklaart volgens mij ook waarom Europa groeicijfers heeft die pertinent lager zijn dan de Amerikaanse groeicijfers.»

«Povere economische resultaten doen landen vaak terugplooiën op zichzelf, terwijl net op nationaal niveau onvoldoende antwoord kan gegeven worden op dat probleem. Dat zal wel typisch menselijk zijn zeker? Bij het gevoel van tegenstand trekt men zich terug en sluit men zich op. Alsof men denkt dat men zich als enige toch zal kunnen rechthouden in deze wereld.»

(foto's Jelle Goossens)

wat er goed is voor de werkgelegenheid en het bedrijfsleven in België. Mittal beslist autonoom wat het met dat advies doet.»

Veto: Is Europa eigenlijk niet te klein als daar een gemeenschappelijke markt?

Verhofstadt: «Europa is klein in de wereld. Enfin, Europa is nog groot in de wereld, maar elke lidstaat is klein. De Duitse en Franse

"De Verenigde Staten van Europa komen er. De geschiedenis bewijst dit"

markt zijn grote markten in Europa, maar daarbuiten niet. We weten allemaal dat China binnen enkele jaren de grootste economie zal zijn. We hebben al een gemeenschappelijke munt, maar wat er mankeert is een gemeenschappelijk beleid ten opzichte van de

«Eigenlijk is dat de reden van dat boekje om tegen de schenen te schoppen en te zeggen: "neen, wij zijn verkeerd bezig". Tegen de stroom in gaan. En de stroom is dat er over Europa moet gezweven worden en dat men het beter links laat liggen.»

Veto: Geloof u echt in de Verenigde Staten van Europa of maakt u een overstatement?

Verhofstadt: («onverstoord») De Verenigde Staten van Europa komen er. De richting van de geschiedenis is duidelijk. De vraag is alleen "wanneer". Binnen vijf, binnen twintig of binnen honderd jaar?»

Veto: We leven echter niet meer in de achttiende eeuw, toen de condities er waren om zoiets mogelijk te maken.

Verhofstadt: «Dat weet ik nog zo niet. Als je kijkt naar de omstandigheden in Europa: twee wereldoorlogen, vergelijkbaar met de onafhankelijkheidsoorlog en de burgeroorlog in de VS. Bovendien was Amerika aanvankelijk ook niet meer dan een hoop verdeelde staten met eigen munten. Het afschaffen van de unanimitaire regel in 1787: dat is een

discussiepunt dat nu ook in Europa ter tafel ligt. Het federale Amerika dat gedurende honderdvijftig jaar een begroting had van slechts één procent van het Bruto Binnenlands Product van Amerika: aan wat doet jullie dat denken? Je ziet dat er veel gelijkenissen zijn, al moet ik toegeven dat niet alles hetzelfde is. De Amerikanen gingen van de Oostkust naar de Westkust en ze kwamen vooral prairies tegen. In Europa daarentegen komen we vanuit het Westen en bij de uitbreiding komen we de ene na de andere hoofdstad tegen: Praag, Boedapest, Warschau, Krakau. Allemaal Europese steden met een Europese geschiedenis. Dat is natuurlijk verschillend. Dat mag ons echter niet beletten om iets van de geschiedenis te leren: dat je over obstakels kan springen.»

BREUKLIJN

Veto: Net omdat we hoofdsteden proberen te bundelen en geen prairies, stelde voormalig euro-commissaris Chris Patten: "De nationale belangen lopen te veel uit elkaar en we zullen ze nooit op één lijn krijgen." Kijk naar de oorlog in Irak.

Verhofstadt: «Dat was in de VS ook zo hoor. Kijk naar Rhode Island, dat niets met de andere staten te maken wilde hebben. En de burgeroorlog heeft ook duidelijk gemaakt dat er een enorme breuklijn door Amerika liep. Ook vandaag nog zijn de Oost- en de Westkust totaal verschillend.»

"Wie zegt dat de mensen geen Europa willen?"

«Laten we eens het gemeenschappelijk buitenlands beleid nemen: waarom is dat er niet? Omdat er geen gezamenlijke defensie is. Mocht er nu één Europees leger zijn, dan zouden we ons moeten afvragen: wat gaan we doen: inzetten of niet inzetten? Zo zou Europa verplicht zijn om eensgezind naar buiten te treden. Zolang je 25 diplomatieke korpsen en legers hebt, gaat iedereen zijn eigen weg. En dat is vandaag Europa (lichte zucht). Ik geloof sterk in de noodzaak van eerste instrumenten: één munt betekent één monetair beleid, één leger betekent één buitenlands beleid. Alle dagen verschijnen er in de pers stemmen — meestal van niet — politici die zeggen dat we die richting uit moeten. De Duitse vertegenwoordiger binnen de Centrale Bank heeft zich een week geleden uitgesproken voor die weg. Prodi trouwens ook. We moeten blijven uitbreiden aan het huidige ritme: 25, 27, tot we met meer dan dertig zullen zijn. Onder andere de Balkanlanden en Turkije. Als we met meer dan dertig zijn én de unanimitaire regel behouden, kan je niet langer besturen.»

Veto: Zal de unanimitaire regel imploderen onder het gewicht van de nieuwe Unie?

Verhofstadt: «Ik denk dat Europa zal imploderen en niet de unanimitaire regel. Het zal Europa steeds lammer maken. Laten we Europa verder uitbreiden, want dat brengt rust in de Balkan en vrede bij de burenlanten zoals Oekraïne en Georgië zijn eigenlijk ook Europese landen. En tegelijkertijd kan je dan binnen de kern van de Unie een geïntegreerd sociaal-economisch beleid voeren. Dan zal de verdieping van Europa de verruiming niet langer in de weg staan, zoals dat nu nog wel het geval is.»

Veto: U heeft actief geparticipeerd in de verkiezingscampagne van Romano Prodi. Hoe gangbaar is het voor een staatshoofd om zich te moeien in de campagne van een ander staatshoofd?

Verhofstadt: («lichtjes ontstemd») Ik heb me helemaal niet gemoeid. Prodi heeft de inleiding van de Italiaanse vertaling van mijn boek geschreven, samen met Amato (links oud-premier van Italië, red.). Wel, de inleiding van een Italiaans boek stel je toch niet in België voor? Trouwens, al mijn christen-democratische collega's voerden campagne voor Berlusconi. Ik heb louter mijn boekje daar voorgesteld: al bij al een bescheiden bijdrage aan de campagne van Prodi.»

“Hup, we springen”

Zou u het imago van België niet hebben geschaad, mocht Berlusconi herverkozen geweest zijn?

Verhofstadt: «Mutatis mutandis kan je zeggen dat het in dit geval voordelen heeft opgeleverd (lacht).»

Veto: U durft duidelijk iets wagen. Is dat niet het probleem binnen Europa: te weinig waaghalzen, te veel compromisfiguren. Bijvoorbeeld als commissievoorzitter?

“Als je één leger opricht, verplicht Europa zichzelf eensgezind te handelen”

Verhofstadt: «Ik wil me niet uitlaten over personen. Maar om de stap te nemen die ik voorstel, hebben we iemand nodig die durft springen. Ik durf het het best vergelijken met de stap die we namen in de jaren vijftig. Jean Monnets plan om een Europese defensiegemeenschap op te richten, werd in de *Assemblée Nationale* weggestemd. Hierop vormde hij het actiecomité ‘De Verenigde Staten van Europa’. In Italië, Duitsland en België, had je figuren die dat project ondersteunden en dat heeft dan in ‘57-’58 geleid tot de oprichting van de Europese Economische Gemeenschap. Ik vind dat altijd een voorbeeld. Die mensen zeiden: “Het is nodig, dus hup, we springen”. Vandaag missen we de mensen die zeggen: “Hup, we springen.”»

TEGENHANGERS

Veto: Staat u ons toe even stout te zijn: uw ambities in Europa zijn zeer duidelijk. Bent u niet een leerkracht geworden die meer uit het raam kijkt, dan zich om zijn eigen klas te bekommeren?

Verhofstadt: «Ik weet het niet, wie mag dan mijn klas wel zijn?»

Veto: België.

Verhofstadt: «Maar ik ben elke dag met mijn klas bezig! Bovendien, België en Europa zijn niet gescheiden van elkaar. Een dergelijke metafoor gaat ervan uit dat België aan de Noordpool ligt en Europa hier. Integendeel, België ligt in het centrum van Europa. België is met zijn talen, culturen en gemeenschappen een beetje Europa in pocketformaat. We kampen met dezelfde moeilijkheden uit verscheidenheid die je ook in Europa tegenkomt.»

Veto: U maakt hier gemakkelijk de vergelijking tussen België en Europa. Er zijn toch ook verschillen. De EVP schuift met Martens en Merkel duidelijk op naar rechts. Staat daar een liberale fractie tegenover met een duidelijk profiel, zoals dat in België het geval is?

Verhofstadt: «De liberale fractie in het

Europees parlement heeft honderd zetels en zit op de wip tussen de socialistische fractie - met enkele honderden leden - en de grote EVP. De liberalen komen van een fractie met enkele tientallen zetels en zijn nu de laatste verkiezingen gegroeid tot honderd. Als derde grootste fractie is ze één van de meest consequente fracties. Ze stemt quasi altijd op dezelfde - Europeesgezinde - manier. In de EVP is er daarentegen veel onenigheid: de conservatieven uit Engeland geloven nog in de mythe dat je Europa kan afschaffen. Ze zijn tegen de toetreding van het Verenigd Koninkrijk tot de Eurozone, idem voor Schengen, en wat weet ik nog allemaal. Die standpunten worden niet gedeeld door de rest van de EVP-fractie.»

Veto: Hoe ziet u de verdere toekomst van het Europees parlement? Kan het uitgroeien tot een écht parlement?

Verhofstadt: «Het is al een écht parlement. Het is volgens mij zelfs machtiger dan haar nationale tegenhangers. Bij ons is het parlement — zoals in de meeste landen — gebonden door een meerderheid. De regering duwt in het parlement iets en daar wordt het goedgekeurd. Dat lukt bijna altijd, en als het niet lukt, zijn er wat problemen. Er is in België, net als in Nederland en Frankrijk, partijdiscipline.»

«Het Europees parlement daarentegen is ook gebonden door meerderheidsafspraken, maar het individu speelt er nog een rol. Bovendien heeft het Europees parlement op een aantal vlakken volledige medebeslissingsmacht. Het gebeurt vaak dat een project door het parlement wordt tegengehouden, met als gevolg dat men gaat onderhandelen met de voorzitter van de Europese Raad. Je zou kunnen spreken over een tweekamerstelsel: enerzijds de Raad van Staats- en Regeringsleiders en anderzijds het parlement.»

«Zo heeft het Europees parlement enkele jaren geleden de Commissie Santer naar huis gestuurd, letterlijk hé (lacht). Of het heeft een voorgesteld commissielid geweigerd: die Italiaan Buttiglione (omwille van zijn standpunt over de rol van vrouwen en homo's in de samenleving, red.). Ik zie dat nog niet zo veel parlementen doen. Het is wat minder homogeen omdat het zo groot is, maar het is uiteindelijk een machtig orgaan. Als regeringsleider maak je best een goede indruk of ze dragen je daar buiten.»

Veto: Zou ons parlement ook niet gebaat zijn met wat meer vrijheid? Zoals in Groot-Brittannië.

Verhofstadt: «Ik weet niet of de Britse parlementsleden zoveel meer vrijheid hebben. Ja, ze hebben wel backbenchers.»

Veto: Maar toch, in België, de regering probeert haar voorstellen er zoveel mogelijk...

Verhofstadt: «door te drukken, inderdaad. Dat kan minder in het Europees parlement, omdat je daar geen regering hebt die een

weerspiegeling is van een meerderheid in het Europees parlement.»

Veto: Nu verklaart u uw liefde aan het Europees parlement. Is dat niet in tegenspraak met uw drang tot institutionele hervorming binnen de Unie?

Verhofstadt: «Nee, ik vind bijvoorbeeld dat het Europees parlement meer bevoegdheden zou moeten hebben. Het parlement heeft enkel macht in de domeinen waarin ze werkzaam is. Onze parlementen hebben het laatste woord in alle domeinen. Maar dat vraagt een mentaliteitswijziging. Nu vinden sommigen dat er over fiscaliteit op Europees vlak niet gepraat mag worden. Er bestaan nochtans vele eensluidende studies die aantonen dat dit meer groei teweeg zou kunnen brengen. Een Europees taboe is sociale zekerheid, want dat zijn nationale materies (gespeelde verontwaardiging). Ik betwist niet dat dit nationale materies zijn, alleen zou er toch een Europees kader geschapen mogen worden.»

Veto: U bent nu acht jaar premier geweest.

Verhofstadt: «(veert recht) Zeven jaar!»

Veto: Laten we voor het gemak aannemen dat u de rit uitzit tot 2007.

Verhofstadt: «En dat het daarna stopt of zo?»

Veto: Daar durven wij geen uitspraak over doen. U liet al weten een derde termijn te ambiëren.

Verhofstadt: «Ik heb gezegd dat het volledig afhangt van wat de bevolking wil. Als de bevolking zegt: “doe voort” dan doe ik voort. En als ze zegt dat ik moet stoppen, dan zal ik stoppen.»

Veto: Men heeft de indruk dat Guy Verhofstadt na zeven jaar premierschap, gematigder is geworden. Minder voluntaristisch. Wat minder blauw en meer paars.

Verhofstadt: «Ik weet niet of “minder voluntaristisch” overeenstemt met het manifest dat ik heb geschreven (lacht). De meesten hebben gezegd: “dat is wel zeer voluntaristisch wat ge daar hebt geschreven.”»

Veto: Na uw laatste State of the Union was de

algemene teneur: “dat is wel zéér realistisch wat hij daar zegt.”»

Verhofstadt: «Bwa, nee. Dat heeft gewoon te maken met het feit dat ik toen gezegd heb dat we het streefdoel van de 200.000 extra banen niet zouden halen. Sindsdien verschijnen er studies die zeggen dat we het wel gaan halen. Wat men uiteindelijk over mij schrijft, is allemaal niet zo belangrijk.»

Veto: U bent ook niet minder liberaal geworden?

Verhofstadt: «Het is gewoon zo dat de samenleving in de richting van het liberalisme is opgeschoven. Als ik in den tijd de privatisering voorstelde, was de reactie: wat is dat nu voor iets? (doet een geschrokken socialist na). Nu vindt iedereen dat doodnormaal.»

“Ik sta nog op de toren, alleen schreeuw ik niet meer”

Veto: U bent nog altijd de Verhofstadt van de burgermanifesten?

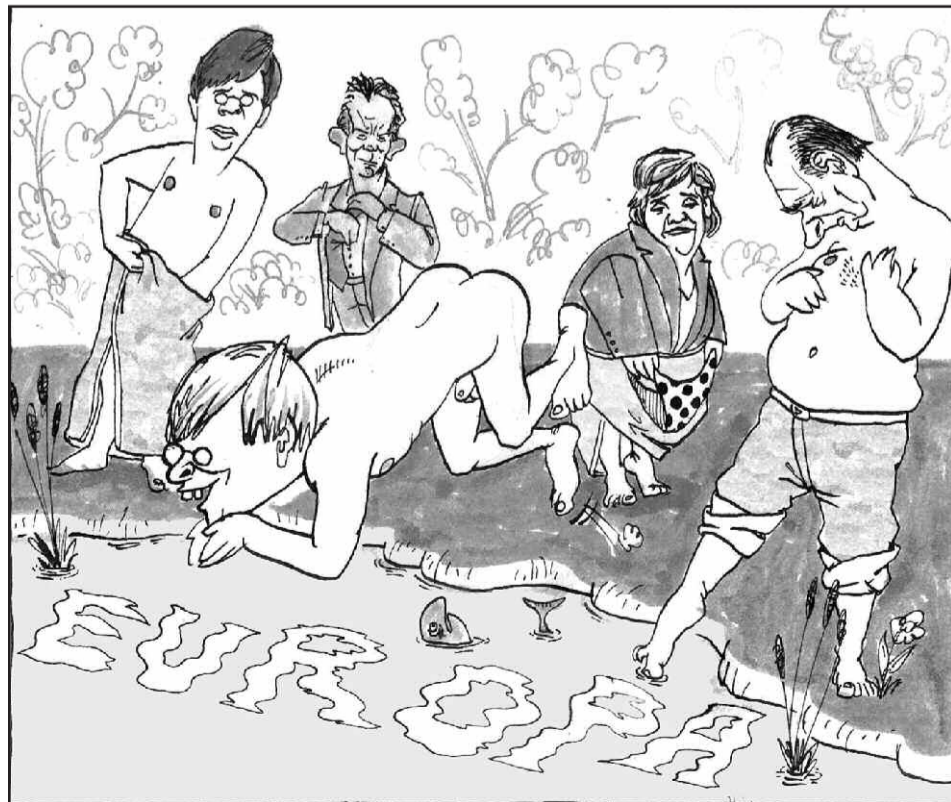
Verhofstadt: «Veel van wat in die burgermanifesten staat, is vandaag gemeengoed geworden. Vandaag roept het zelfs geen wenkbrauwgefrons meer op.»

Veto: Zou u dan niet beter beginnen vechten voor de verschillen?

Verhofstadt: «We doen dat wel. Maar als Eerste Minister is het niet je taak om op de toren te gaan staan en voortdurend te schreeuwen in alle mogelijke richtingen — wat ook je overtuiging mag zijn. Je moet een ploeg bijeenhouden en tegelijk zorgen dat die ploeg zaken in beweging brengt.»

Veto: Mist u uw toren niet?

Verhofstadt: «Ik sta nog op de toren, alleen heb ik niet meer de taak om te schreeuwen. De rol is anders.»

(cartoon Pieter Fannes)

Slaap eens in je kast

Stiekem om de deur glurend, moeten we onmiddellijk bekennen: zeg niet zomaar 'kot' tegen een studio! Het gewone binnenvallen, rondsnuffelen, uit de voeten maken lijkt iets te platvloers voor dit toonbeeld van orde. Snel halen we onze satijnen handschoenen boven en schakelen zonder verpinken over naar een meer elegante *double-o-seven* stijl.

Liesbet Temmerman

De ideale mix voor een studio blijkt niet zo ingewikkeld: verdeel een kamer ter grootte van een gemiddeld kot in drie gradueel verkleinende ruimtes, die je respectievelijk tot leefruimte, keuken en badkamer (kamer!) omdoopt. Zoek vervolgens een nette student(e) die erin slaagt om dit alles er aange-naam te doen uitzien.

ZAND

Drie potten suiker in de keuken, een kanariegele knuffel, een set felgekleurde opbergdozen en chocomousse leiden tot een snel verdict: in deze kamer heerst een vrouw. Dit wordt bevestigd door de rij Marokkaanse theeglaasjes die zich met mathematische precisie over een rekje en boven de gordijnen verdelen. We vinden ook redelijk snel uit met wie we te maken hebben: An, of Anneke voor de vrienden.

Onze drang om verdere geheimen te ontrafelen wordt niet echt op de proef gesteld. Het sobere interieur levert het voordeel dat een aantal zaken sterk opvalt. Verdere inrichting beperkt zich tot nog enkele Noord-Afrikaanse prullaria: van ietwat kitscherige fotokadertjes, over een juwelengkistje tot een sfeervolle wandlamp. Passend in de inrichting, maar van mijlver verwijderde oorsprong: een *didgeridoo* aan het plafond. Combineren we het Australische Aboriginal instrument met Noord-Afrika en het laagje zandkleurige verf op de muren, dan kunnen we niet anders dan tot een voorliefde voor zonnige oorden besluiten.

Als An niet op kot is, gehoorzaamt ze aan de lokroep van de faculteit Rechtsgeleerdheid. Een paar boeken verbintenissenrecht, de juristenkrant en een VRG-codex maken deel uit van de wellicht groeiende examenijver op haar bureau. Een

beetje uit de officiële toon vallend, prijkt bovenop de stapel verplichte lectuur een verjaardagskaart. Misschien nog wat nostalgie naar het feestvarkengevoel?

ONBEZOEDELD

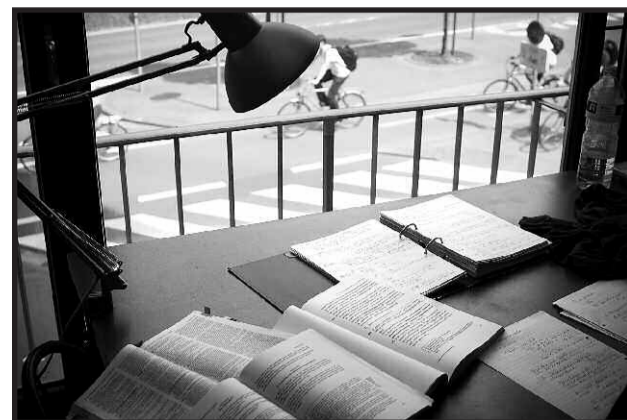
Verder ontdekken we in een hoekje dat ze naast de officiële versie ook over een studentencodex beschikt. Uit de dikte af te leiden is die laatste nog lang niet op zijn volle absorptiecapaciteit, maar heeft er toch zeker een jaar *Pater Callewaert* op zitten. We vermoeden bijgevolg dat An eerste of tweede

(foto's Jelle Goossens)

Bach Rechten studeert. Ook mogelijk, maar minder waarschijnlijk, is dat ze haar codex tevergeefs even onbezoedeld als haar kot poogt te houden.

Een kleine aanwijzing voor een romantische ziel laat zich achteraan in de wandkast vinden: een bos gedroogde rozen in een champagnefles. De wandkast is bovendien zo groot, dat we alert beginnen rondkijken welke cruciale zaken je daar nog in kan wegmoffelen. Dan valt het ons op: de kamer mist iets! Bureau, zetel, tafel, stoelen: allemaal vanzelfsprekend, maar nergens is een bed te bespeuren. Pas als we de grootste kast-

deuren in een onnatuurlijke richting op een kiertje opendoen, ontdekken we waar dit zich bevindt. Logisch eigenlijk, aangezien een volwaardig bed geen vrije oppervlakte meer zou overlaten.

OERDEGELIJK

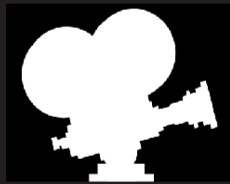
Verdere aanwijzingen naar An's bezigheden laten praktisch geen sporen na. Onder een klok vinden we nog een roman van Kate Mosse, op een tentoonstelling van cd's moeten we niet rekenen. Qua muziek en literatuur blijven we over haar smaak in het duister tasten. Het kriebelt om eens in een kast te gluren, maar we houden ons wijselijk in. Wel doen we alsnog een klein gokje naar een eerder klassieke voorkeur, gezien de oerdegelijke staanlamp een hint in die richting zou kunnen betekenen.

Hoewel An haar best doet om de leefruimte stijlvol in te richten, staan in een hoek achter haar bureau toch nog twee gestapelde stoelen en een wasmand gepropt. Alweer vinden we hier een aanwijzing voor een ordelijke geest: de witte mand heeft aanduidingen 'min, med, max' op drie verschillende hoogten. Kwestie van gewaarschuwd te zijn als je te vaak van outfit wisselde deze week?

Voor we vertrekken werpen we nog een snelle blik in de claustrofobisch kleine badkamer. De opluchting omwille van een nooduitgang-pictogram verdwijnt als sneeuw voor de zon wanneer we merken dat de pijl recht de toiletpot in wijst. Toch maar terug zoals we gekomen zijn?

De waarheid en niets dan de waarheid

Ann (met dubbele n) studeert inderdaad rechten en is volop bezig aan haar 1ste BA. Ordelijk is ze zeker. De staat waarin haar codex verkeert is dus louter te wijten aan haar veelvuldige deelname aan cantussen. Haar kamer ademt inderdaad haar liefde voor Oosterse spullen uit maar de glaasjes komen uit Turkije. De verjaardagskaart op haar bureau is niet vóór maar ván haar voor een goede vriendin. De alternatieve nooduitgang heeft ze nog niet getest.

Quando sei nato non puoi più nasconderti

Mensenhandel en tot de wanhoop gedreven illegalen behoren, dat is nu eenmaal zo, tot de realiteit van alledag, zeker in Italië. Het is complexe materie waar niemand ongevoelig voor blijft, en daarom is het maken van een film over dat topic heus geen sinecure. Marco Tullio Giordana deed het toch, en kijk waarmee hij thuiskwam.

Simon Horsten

Sandro is een jonge Italiaanse puber met een sterk rechtvaardigheidsgevoel, maar ligt, zoals dat wel eens voorkomt bij pubers, hopeloos in de knoop met zichzelf en zijn omgeving. Het betert er niet op wanneer hij met zijn rijke vader gaat zeilen op de Middellandse Zee en zijn vader zich als een jong haantje gedraagt bij 'de vrouwjes'. Al die details des levens worden plots echter overbodig wanneer Sandro overboord valt en alleen blijft drijven ergens in de Adriatische Zee. Ternauwernood ontsnapt aan de verdrinkingsdood, wordt hij opgepikt door een schip met vluchtelingen van allerlei slag, voortgedreven door een paar gewetenloze mensenhandelaars.

De opgroeiende Italiaan raakt bevriend met Radu en Alina, twee Roemeense vluchtelingen. De mallemlen komt pas echt op gang wanneer de bijzondere ark van Noach wordt aangehouden door de zeepolitie, en de illegalen naar een opvangcentrum worden gebracht.

De eerste helft van de film, die overigens breekbaar mooi uit de startblokken schiet op de tonen van Tom Waits' *Ruby's Arms*, is zeer goed geslaagd: regisseur Marco La Meglio *Gioventù* Giordana slaagt er wonderwel in de realiteit van de situaties te onderstrepen zonder daarom melig te doen. Je hebt niet eens lichte dwang nodig om de evolutie te volgen van een rustige familiefilm die draait rond Sandro als puber naar een spannende survival of the fittest op de langs alle kanten kreunende vluchtelingenboot. Giordana neemt zijn tijd om de dingen uiteen te zetten, en overdrijft op geen enkel moment. Bovendien is een snikkende tiener temidden van de rustig kabbelende méditerranée terwijl zijn vader zich van geen kwaad bewust de tanden flost, duizendmaal aandoenlijker dan zelfs twintig Di Caprio's die van een titanisch gevaarte in de kolkende zeemassa vallen en verdwijnen.

BETUTTELEND

Maar dan worden de illegalen op land geworpen en vastgezet in de plaatselijke 127bis, terwijl Sandro niet van hun zijde wilt wijken. Als de ouders dan nog eens hun verloren zoon komen ophalen (en vertederd worden door de Roemeense jon-

gelingen), krijgt de film een nogal betuttelende ondertoon. De helft van de beelden bestaat uit mensen die elkaar in de armen vallen, de andere helft uit, licht verteerbare sermoenen over het hoe en waarom van het asielbeleid. Bij dit thema is het opgestoken vingertje nooit ver weg. Giordana doet zeker moeite om de film fris te houden, maar hij slaagt daar slechts gedeeltelijk in.

Toch houdt *Quando sei nato non puoi più nasconderti* zich in alle nederigheid nog recht, al is het maar om de klinkende Italiaanse zin uit de titel: eens geboren kan je je niet meer verbergen.

Steekkaart

Regie: Marco Tullio Giordana
Cast: Alessio Boni, Rodolfo Corsato, Matteo Gadola, Ester Hazan, Vlad Alexandru Toma.
Duur: 115'
Release: 10-05-2006
Kort: Leren leven zonder en met elkaar op een hedendaagse ark van Noach

VETO'S VISITATIECOMMISSIE: ALGEMENE EVALUATIE- EN BEHANDELINGSTECHNIKEN DER MOTORISCHE REVALIDATIE

“Waterbedden zijn voor luie mannen”

Een stralende zon en een degelijke fiets, meer had de visitatiecommissie vorige week donderdag niet nodig om nog eens tot in Heverlee te fietsen. Op het programma: Algemene evaluatie- en behandelingstechnieken der motorische revalidatie.

Nele Van Doninck

Door ons pessimisme over de afstand Leuven - Heverlee arriveren we 10 minuten te vroeg in Heverlee, maar geen nood. Zoals het een goede visitatiecommissie betaamt proberen we in de omgeving op te gaan, en leggen ons dan ook bij de andere studenten op het grasperkje voor aula 200K. Er zijn beslist minder aangename dingen in een studentenleven dan dit. In tegenstelling tot de grijze betonblokken die binnen de ring legio zijn, lijkt Heverlee immers nog het meest op een gigantisch park. En op een bouwwerf, maar een beetje wetenschap is natuurlijk altijd in expansie. Tegen vier uur verplaatsen we ons naar de aula en zetten ons — opnieuw zoals het een goede visitatiecommissie betaamt — op de voorlaatste rij. Of toch even. Bij nader inzien was dit niet toch zo'n goed idee. Alle studenten hebben zich namelijk in de eerste helft van de aula gezet. Wat een verschil met onze eigen lessen, waar bijna vechtpartijen ontstaan over wie op de achterste rij mag. We sluipen dichterbij en zien dat gelukkig niet alles anders is buiten de ring: ook hier zien we de prof van dienst knoeien met lichten en andere techniek.

HANDICAP

De les van vandaag gaat over til- en heftechnieken. Ofwel: hoe zorg ik ervoor dat ik over twintig jaar nog een deftige rug overhoud. De les zit dan ook vol nuttige tips: til niet vanuit een geroteerde rug (zet je voeten in de zelfde richting als die waar je naar kijkt), rol wat je kan rollen, schuif wat je

kan schuiven en til zware lasten niet alleen. De technieken worden netjes aangegeven door slides en professor Stappaerts is niet te fier om dingen voor te doen. Zo demonstreert hij tijdens de les regelmatig til- en heftechnieken, al dan niet simultaan met een video. Leuk waren vooral de ritjes op de

lesstoel, ter illustratie van het nut van de wielletjes. Helaas zijn lesstoelen iets hoger dan gewone bureaustoelen — iets wat hij trouwens zelf ook al opgemerkt had — en was het feit dat hij maar net met zijn voeten aan de grond kon een kleine, maar vooral grappige handicap.

LATOFLEX

Vooraf nuttig voor de niet-kiné zijn de handige tips over de ideale stoel en het ideale bed. De ideale stoel blijkt alvast een illusie. Er bestaan dan wel goede en minder goede stoelen, maar het is vooral wát je op de stoel doet dat belangrijk is. Goed nieuws voor de wiebeelaars onder u: op tijd en stond bewegen is de

boodschap. Een slechte stoel waarop je veel beweegt, blijkt zelfs beter dan een goede stoel waarop je stokstijf zit. Met het bed zit het enigszins anders: een binnenversingsmatras met aanpasbare latoflex draagt de voorkeur van professor Stappaerts weg. Die combinatie laat immers toe dat de rug perfect recht ligt.

En dat is erg belangrijk. Een watermatras ligt minder goed in de markt bij professor Stappaerts: “Ik heb ooit één keer op zo'n ding geslapen, en ik heb een hele nacht liggen zwalpen.” Zo'n matras is volgens de prof alleen aan te raden voor luie mannen: “één goede duw en het blijft maar bewegen”.

SOS PIET

Al die til- en heftechnieken hebben natuurlijk ook een praktisch nut: we zitten hier immers bij toekomstige kinés, en daar moet al wel eens met een patiënt gesjouwd worden. Om de verschillende technieken te illustreren heeft professor Stappaerts een video meegebracht. Traag en omslachtig worden

daarin alle technieken getoond en uitgelegd. En op het einde — in ware SOS Piet-stijl — wordt nog eens het belangrijkste herhaald. In het geval van een handig toestelletje, dat onder de naam roll-aid door het leven gaat, blijkt dat ordelijkheid: “de roll-aid hoort op een vaste plaats, zodat niemand ernaar hoeft te zoeken”. Blij dat deze visitatiecommissie geen kiné studeert, we waren alvast gebuisd op dit onderdeel.

Voor kinesisten in spé was het filmpje waarschijnlijk razend interessant — hoewel we ook andere geluiden (“na deze film vind ik niets meer saai”) — opvingen. Wij daarentegen hoopten na de film alvast dat we nooit met steeklakens, schepbrancards, papegaaienvorstokken of stalen verpleegsters in contact hoeven te komen.

De rest van de les is minder interessant en wordt gevuld met evaluatiemethoden voor patiënten. “Meten is weten”, zo blijkt. Ook voor de rest van de aula dreigt af en toe verveling. Professor Stappaerts moet zelfs twee maal dreigen met het buitensturen van babbelende studenten. Maar om tien voor zes houdt hij het al voor bekeken. Een daad van naastenliefde bij dit lekkere weer, dat kunnen we altijd appreciëren. En zo fietsten we even later Heverlee weer uit, met een lege maag, maar met een hoofd vol nuttige tips. En meer moet dat niet zijn.

Steekkaart

Prof: professor Stappaerts
Wat: Algemene evaluatie- en behandelingstechnieken der motorische revalidatie
Wanneer: donderdag van 16.00 tot 18.00
Waar: Aula 00.06 in gebouw 200k
Wie: Bachelors kiné
Pauze: 13 minuten

BOOMPJE (11): PROFESSOR NAUWELAERS

Autocd's en prentenboek

Dat het universitaire personeel naast zijn academische leven ook een ander leven heeft, kunnen we alleen maar hopen. Wekelijks zoeken we een exemplaar op en bestoken we hem of haar met een simpele vraag: “Kan u een boompje opzetten over uw favoriete boek, film of plaat?” Deze week gingen we langs bij professor Bart Nauwelaers, gewoon hoogleraar aan het Departement Elektrotechniek.

Robin Broos

Bart Nauwelaers: «Fictie lees ik niet. Vroeger, toen mijn kinderen kleiner waren, heb ik wel kinderboeken voorgelezen. Het is misschien nogal vroeg, maar dat kan ik al aanraden (lacht). Grote Beer, Kleine Beer heb ik vele tientallen keren voorgelezen. Dat is een prentenboek met bijna minimalistische teksten over een beertje dat niet in slaap kan vallen. Verspreid in het boek zaten er prenten in over de vier seizoenen. Op den duur word je dat beu en dan begin je in de prenten naar nieuwe dingen te zoeken. Dat is echt schitterend.»

«Mijn dochters bepalen ook mijn muziekkeuze. Naar muziek luisteren wij in de auto en zij mogen telkens vier van de zes cd's in de cd-wisselaar kiezen. Vooral in de vakantie zijn dat de soundtracks van de musicals die we gezien hebben. Je moet daar niet mee lachen, maar dat is geweldig plezant om mee te

(foto Jelle Goossens)

zingen. Ik heb het dan over Sneeuwwitje, Doornroosje, De drie biggetjes of Kuifje. Deze laatste is met voorsprong de beste, door de muziek van Dirk Brossé. De nieuwe man van de weduwe van Hergé beheert het Kuifje-patrimonium en hij stond erop dat de musical kwaliteit zou zijn. Met muziek van Brossé, gespeeld door een serieus orkest, kan je weinig verkeerd doen. Al die andere musicals zijn van de winkel van Studio 100 en dat is zeer minimalistisch en commercieel.»

MP3-SPELER

«Sinds enkele jaren zijn mijn dochters ook verknocht aan de Complete Kleinkunst-Kollektie. Dat zijn drie cd's waarvan ik eens twee in de auto had gestoken. Eerst vonden de meisjes dat niet plezant, maar na een tijd is de ommekeer gekomen. Tim van Wim Decraene of Ben ik te min van Armand vinden zij geweldig. Dat is heel merkwaardig, want dat zijn nummers van toen ik jong was.»

«Ken je bijvoorbeeld Als ik doodga van Urbanus? (zingt) “Als ik doodga, en ik naast mijn lichaam sta.” Ik vind Urbanus op zijn best wanneer hij niet grappig is, wanneer hij het achterste van zijn tong laat zien. Dit is een simplistisch lied waarin hij zegt dat hij zal aanvaarden als hij sterft. Of Boer Bavo van Miel Cools. “Hij kneep de katjes in het donker.” Dat ironische dat ligt mij wel. Ik denk dat er aan de universiteit wat mensen zijn die zichzelf heel au sérieux nemen en ik vind dat je dat niet te hard mag doen. Stel dat je in de Campuskrant zoiets moet zeggen, moet je aan alles een ingewikkelde uitleg geven. Dat zou hier niet gaan (lacht).»

«Tot slot: mijn persoonlijke superfavoriet is Blue Blot. Dat is een blues groep aangevoerd door Luke Walter Jr. Alleen al die naam is genoeg om het goed te vinden. De man is inmiddels dood. Hij had leukemie gekregen, is hersteld, maar is na een tijd hervallen en is toen snel achteruit gegaan. Die muziek steekt in mijn mp3-speler. Vooral de live-cd is schitterend. Dan pas merk je wat een grote, goede bezetting kan doen.»

Grote Beer, Kleine Beer is uitgegeven bij Veltman Uitgeverij. ISBN 9059203976. De Complete KleinkunstKollektie is een uitgave van Radio 1. De live-cd van Blue Blot is uitgegeven bij RCA.

Gasthuisberg gevisiteerd

Nog geen veertig jaar geleden was Gasthuisberg niet meer dan een kale plek, een stukje verlaten heuvel aan de rand van Leuven. De dag van vandaag is het uitgegroeid tot een van de meest bruisende plekken van Leuven. Een mierennest dat meer en meer de gedaante van een ministad begint aan te nemen.

Gasthuisberg wordt stilaan meer dan de ziekenhuis-campus waar het in het begin van de jaren zeventig op leek. In drie decennia is het geëvolueerd tot een ziekenhuis- en onderwijs-campus die in België haar gelijke niet kent. Er werken meer dan vijftienduizend mensen en dagelijks komen er meer dan veertigduizend

bezoekers over de vloer. Alsof dat nog niet genoeg is, kent het ziekenhuis een ongekende expansiedrang. De komende jaren wordt er op het vijftenzeventig hectare groot terrein zelfs plaats gemaakt voor winkels, bankinstellingen en een hotel. Ook de ziekenhuisactiviteiten worden voortdurend uitgebreid.

Het *masterplan* dat op dit ogenblik op tafel ligt, zal de volgende vijftien jaar in beslag nemen en maar liefst tweehonderd vijftig miljoen euro kosten. De innige band tussen universiteit, stad en ziekenhuis maakt deze campus tot een unicum in Vlaanderen.

OVER DE STRUCTUUR EN DE GESCHIEDENIS VAN GASTHUISBERG

Een drievoudig bestuur voor een drievoudige opdracht

Onderzoek is belangrijk aan de universiteit. Zeker als dit medische consequenties kent en zijn bijdrage levert tot de gezondheid en levensduur van elk mens. De Universitaire Ziekenhuizen Leuven (U.Z.-Leuven) vormen een geïntegreerd deel van de K.U.Leuven, maar functioneren ook gedeeltelijk zelfstandig. Gasthuisberg is een ziekenhuis waar zowel zieken behandeld als studenten opgeleid worden.

De U.Z.Leuven vormt een geheel van verschillende ziekenhuizen die een nauwe band onderhouden met de K.U.Leuven. Er zijn er vijf in totaal: Sint-Rafaël, Sint-Pieter, Pellenberg, Sint-André en Gasthuisberg. Dat laatste is er bijgekomen in 1975 en is vandaag uitgegroeid tot een belangrijk medisch centrum. Dat komt omdat vele afdelingen uit andere ziekenhuizen zijn ondergebracht bij Gasthuisberg. Een uitgebreid laboratoriumcomplex en het Centrum voor Menselijke Erfelijkheid zorgen er ook voor dat de U.Z.Leuven steeds meer gediversifieerde en gespecialiseerde onderzoeksresultaten boekt op het domein van kanker- en hartaandoeningen.

OPDRACHTVERKLARINGEN

De opdrachtverklaringen van de U.Z.Leuven zijn drievoudig. Naast onderzoek en ontwikkeling, beschikken zij over een autonome organisatie wat betreft de gezondheidszorg voor patiënten. Er is zowel oog voor de behandeling van de patiënt als voor de omkadering van familieleden. Zo moeten enkele initiatieven de overgang van het ziekenhuis naar de thuiszorg bevorderen. Een derde pijler is onderwijs aan de K.U.Leuven. De ziekenhuizen vormen een actieve werkomgeving en zijn een perfecte voorbereiding voor de studenten van de groep Biomedische Wetenschappen. Studenten van de faculteit Geneeskunde kunnen er stage lopen en vertrouwd raakt met de praktijk.

De U.Z.Leuven kent een drievoudige bestuursstructuur en toont op die manier duidelijk de organisatorische,

financiële en juridische band met de K.U.Leuven aan. Het bestuurscomité universitaire ziekenhuizen bepaalt het algemene beleid van de U.Z.Leuven. Deze stelt bovendien de jaarlijkse begroting op en deze moet goedgekeurd worden door de Raad van Bestuur van de K.U.Leuven. In het be-

stuurscomité zetelen de rector, de vice-rector Biomedische Wetenschappen, een gedelegeerd bestuurder en tien aangeselde leden, waarvan maximaal vijf uit het domein van de gezondheidszorg. Zeven geneesheren en de algemeen directeur van de U.Z.Leuven hebben een raadgevende stem.

Er is vervolgens op het niveau van de ziekenhuizen een directiecomité dat belast is met de uitbouw van de interne structuur en het personeelsbeleid. Daarnaast is er een permanente overlegcommissie tussen de groep Biomedische Wetenschappen en de U.Z.Leuven, dat de rol heeft van adviesorgaan voor investeringen en aanstellingen.

TELEMATICA

Omdat de U.Z.Leuven verder wilde gaan in de optimalisering van hun drievoudige opdracht, heeft het een samenwerkingsprotocol afgesloten met negen andere Vlaamse regionale ziekenhuizen onder de naam *Vlaams Ziekenhuisnetwerk K.U.Leuven*. Dit model van samenwerking is vergelijkbaar met het clusteridee van de Associatie K.U. Leuven. Het netwerk is even geografisch verspreid. Zo horen ook het Sint-Lucas in Brugge en het Virga Jesseziekenhuis in Hasselt erbij. De voordelen zijn meervoudig. Het helpt de patiëntenstroom te optimaliseren. De U.Z.Leuven krijgen hierbij de opdracht om de meest complexe gevallen te behandelen. Het zorgt ook voor een optimale afstemming van de opleidingscapaciteit. Door zich te verenigen op administratief en logistiek vlak, voor bijvoorbeeld de aankoop van telematica en machines, is het mogelijk zich nog meer te profileren op internationaal vlak. Het Ziekenhuisnetwerk werd door velen gezien als een belangrijke opportuniteit om de knowhow te bundelen in de strijd tegen belangrijke ziektes.

Een beetje geschiedenis

Leuven mag dan letterlijk aan de voeten van Gasthuisberg liggen, dat is niet altijd zo geweest. De geschiedenis van deze campus bestrijkt slechts een fractie van de eeuwen die vooraf gingen aan het instituut Universitair Ziekenhuis zoals daar vandaag sprake van is.

Toen in 1080 het Sint-Pieter Ziekenhuis het levenslicht zag, was er nog lang geen sprake van een universiteit in Leuven, maar het zaadje was geplant voor wat zou uitgroeien tot één van de grootste centra voor medische zorg en onderzoek in België. Nadat in 1425 met de steun van hertog Jan IV van Brabant en bij gratie van paus Martinus V de Leuvense universiteit werd gesticht, bracht men in 1426 de faculteit geneeskunde onder in het Sint-Pieter ziekenhuis.

EIGEN ZIEKENHUIS

We maken een sprong in de tijd en komen terecht in 1836. In dat jaar beslist de universiteit in samenspraak met de stad het ziekenhuis een nieuw onderkomen te geven. Met haar acht grote zalen en 176 bedden, is het in die tijd één van de grotere zorginstellingen.

In 1928 neemt de universiteit het initiatief om een eigen ziekenhuis op poten te zetten en Sint-Rafaël is een feit. In de jaren die er op volgen wordt een kankerinstituut, kraamkliniek, heelkundige kliniek en een pediatrie afdeling in gebruik genomen. Het ziekenhuis komt echter niet ongehavend uit de Tweede Wereldoorlog en in 1945 verrijst het ziekenhuis op het puin van het vorige.

SPLITSING

1968 is een mijlpaal in de geschiedenis van de hele universiteit. De splitsing van de Leuvense universiteit in een Nederlandstalige en Franstalige component, heeft vanzelfsprekend ook haar gevolgen voor de faculteit geneeskunde. Maar het is ook het eerste moment in de geschiedenis van de universitaire ziekenhuizen dat de stap wordt genomen naar een meer coherente werking van de verschillende zorgcentra. Die verschillende centra opereerden al te vaak los van elkaar en de dienstverlening was niet genoeg op elkaar afgestemd.

In 1971 valt het oog van de academische overheden op de site Gasthuisberg en er wordt gestart met de bouw van een gloednieuw medisch centrum. Doorheen de jaren zeventig, tachtig en negentig worden veel van de activiteiten overgebracht naar de nieuwe campus en breidt men de capaciteit geleidelijk uit.

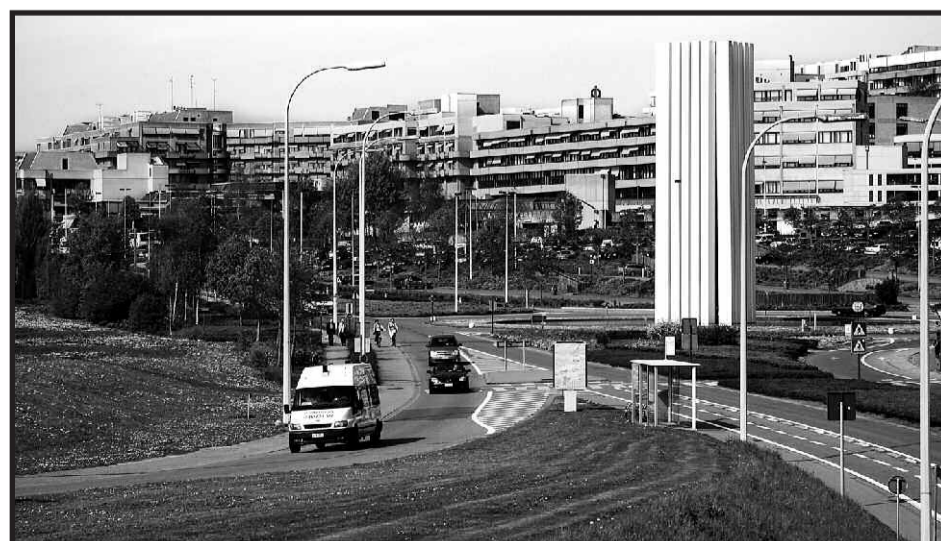

Gasthuisberg

Gemeten & Gewogen

Zoveel mensen bij elkaar brengt vanzelfsprekend heel wat bedrijvigheid met zich mee. Hier volgen enkele cijfers om alles in het juiste perspectief te plaatsen.

Wekelijks gaat er 2500 kg ajuin, 2500 kg wortelen, 200 kassen veldsla, 120 kassen groene selder, 100 kassen andijvie, 70 kassen witte selder, 60 kassen sla, 600 kg witlof, 500 kg tomaten, 360 bloemkolen, 200 kg verse champignons en 100 kg peterselie door de handen van het keukenpersoneel. Elk jaar wordt er 400.000 kilo papier verzameld en 10.000 lampen vervangen. Er wordt evenveel energie gebruikt als 1862 gezinnen er jaarlijks doorjagen.

Gasthuisberg gevisiteerd

“WIJ ZIJN STRUCTUREEL ONDERGEFINANCIERD”

Nieuwe hoofdgeneesheer, nieuwe accenten

Geen ziekenhuis zonder hoofdgeneesheer. Volgens de wet is de hoofdgeneesheer verantwoordelijk voor de goede gang van zaken in een ziekenhuis — voor zo goed als alles dus. In Gasthuisberg is professor Frank Rademakers de hoofdgeneesheer. Eén van zijn strijdpunten zal een betere communicatie en samenwerking binnen het ziekenhuis zijn. Niet eenvoudig, want “artsen zijn eigenlijk erg individualistisch ingesteld.”

Veto: Wat houdt de functie van hoofdgeneesheer precies in?

Frank Rademakers: «De inrichtende macht van het ziekenhuis is de universiteit. Die delegeert naar een bestuurscomité. Dat bestuurscomité voert het strategisch beleid. Daarnaast is er het directiecomité, dat de uitvoerende macht van het ziekenhuis is. De voorzitter daarvan is op operationeel gebied de belangrijkste functie. Dan zijn er specifieke functies zoals een financieel directeur, en een personeelsdirecteur. Eén van die functies is de hoofdgeneesheer. De hoofdgeneesheer heeft ook een wettelijke bevoegdheid die in de wet op ziekenhuizen omschreven is. Dat maakt die functie wat verschillend van de andere. De bevoegdheid is namelijk heel breed, “de goede gang van zaken in het medisch departement”.»

OPENDEURPOLITIEK

Veto: U bent pas sinds het begin van dit academiejaar in functie. Welke accenten zal u in uw beleid anders leggen dan uw voorganger?

Rademakers: «Een aantal dingen blijven belangrijk. Mark Waer heeft de aanzet gegeven voor kwaliteitsbeleid in het ziekenhuis. Dat was tevoren minder gestructureerd. Het is belangrijk, omdat een universitair ziekenhuis naast een aantal andere grote ziekenhuizen staat. Ons voornaamste pluspunt is dat we de kwaliteit van zorgen optimaliseren. We hebben minder financiële overwegingen dan andere grote, niet-universitaire ziekenhuizen. Het verschil is dat artsen hier gesalarieerd zijn. In de meeste ziekenhuizen hebben artsen een zelfstandigenstatuut. Dat is op zich niet noodzakelijk duurder, maar de link tussen prestaties en loon is veel directer. Het geld voor prestaties gaat bij ons naar het ziekenhuis, dat de lonen betaalt, maar er ook een beleid mee voert. Dat geeft ons meer beleidsruimte.»

«Eén van mijn aandachtspunten in dat beleid is de communicatie. De communicatie tussen directie en artsen loopt vaak nog gebrekkig. Ik probeer daar op een proactieve manier werk van te maken door naar de dienststraden te gaan. Zo kom ik niet enkel in contact met de diensthoofden, maar ook met de mensen op de vloer. Ook een opendeurpolitiek vind ik belangrijk. Iedereen kan hier, ik zal niet zeggen, vrij binnenlopen, maar eigenlijk komt het daar wel op neer.»

«Iets anders is het respect voor ieders functie. Er moet nog iets veranderen aan de mentaliteit in het ziekenhuis wat betreft het geven en nemen van verantwoordelijkheid. Men heeft gemakkelijk de neiging om te zeggen dat iets de verantwoordelijkheid van de directie is, of van een bepaalde geleiding of groep. Men houdt daar onvoldoende rekening met mekaar en met mekaars verantwoordelijkheid. Artsen en diensten moeten meer verantwoordelijkheid krijgen en meer autonomie. Maar van de andere kant moeten zij ook die verantwoordelijkheid opnemen en de consequenties ervan dragen.»

«Een derde punt is het uitwerken van een zorgprogrammastructuur. De medische afdeling is hier verdeeld in divisies die verdeeld zijn in diensten. We willen daar een zorgprogrammastructuur op laten landen. Als iemand met een bepaalde ziekte binnenkomt, moet die gezien worden door verschillende mensen. Als iemand bijvoorbeeld met een hartinfarct binnenkomt, heeft die misschien ook longproblemen. Er zal dus een longarts moeten bijkomen. Hij heeft misschien ook problemen met zijn bloedvaten, dus moet er nog een specialist bijkomen. Er zal iemand nodig zijn van beeldvorming, iemand van het labo, dat zijn mensen van verschillende diensten. En meer dan alles via de diensten te organiseren, is het de bedoeling om de trajecten van patiënten te bekijken. Hoe patiënten met bepaalde ziekten door verschillende mensen moeten gezien worden. De diensten verdwijnen niet, maar komen in een ander perspectief. In het buitenland is al gebleken dat zorgprogrammastructuur de kwaliteit van zorg absoluut verbetert.»

DIENSTVERLENING

Veto: Wat beschouwt u als de grote uitdagingen voor dit ziekenhuis?

Rademakers: «Er is een hele reeks van uitdagingen. Eén ervan is de schaal. Die heeft veel voordelen: zo hebben we voor zeer veel zaken experts in huis. Maar dat is wel een uitdaging op vlak van communicatie. We hebben bijna 400 vaste stafleden

en nog eens 400 assistenten. Dat zijn 800 artsen. En dan zijn er nog eens 8.000 personeelsleden. We moeten die mensen laten samenwerken. Maar artsen zijn eigenlijk vanuit hun opleiding erg individualistisch ingesteld. Zij denken vaak in termen van ‘de patiënt en ik’. Ze moeten dus leren samenwerken met andere artsen, verpleegkundigen, technische mensen. Die communicatie en samenwerking is een uitdaging in een grote organisatie.»

«Er is ook de structurele onderfinanciering van onze bijkomende taken. Wij zijn een ziekenhuis. We doen dus aan patiëntenzorg, maar we moeten ook opleiding geven aan studenten en assistenten en aan onderzoek doen. Een aantal van de artsen is deeltijds benoemd aan de universiteit, maar de meeste middelen komen uit patiëntenzorg. De financiering die we krijgen voor onderwijs en onderzoek is structureel veel beperkter dan bijvoorbeeld in Nederland, waar het meer dan twintig procent van het budget uitmaakt. Daar zijn er structurele fondsen van de overheid, naast inkomsten uit patiëntenzorg. Hier komen we maar aan maximum tien procent.»

Veto: Vraagt u meer geld?

“Artsen zijn eigenlijk vanuit hun opleiding erg individualistisch ingesteld” (foto Jelle Goossens)

Rademakers: «Ik zeg alleen dat we nu verplicht zijn geld dat uit patiëntenzorg komt voor andere taken te gebruiken die niet patiëntgebonden zijn. Dat is een bron van conflict. Het is geen oneigenlijk gebruik van dat geld, maar het is een stroom die niet correct is. Het is geen kwestie van meer geld, maar van correcte stromen. Het RIZIV betaalt voor patiëntenzorg, niet voor opleiding. Dat geld moet komen vanuit onderwijs. Grote ziekenhuizen klagen erover dat een universitair ziekenhuis meer geld van het RIZIV krijgt voor patiënten. Ze hebben gelijk, want een gewone patiënt kost ons maar evenveel als een ander ziekenhuis. We hebben natuurlijk daarnaast veel zwaarder zieke patiënten dan kleine regionale ziekenhuizen. Het is dus correct dat we meer geld krijgen.»

Veto: Waar staat Gasthuisberg in vergelijking met die kleine regionale en andere grote ziekenhuizen?

Rademakers: «Eind 2005 heeft Test-Aankoop een enquête gedaan bij verwijzers van patiënten. Daarin werd gevraagd naar welk ziekenhuis ze een patiënt met een bepaalde aandoening zouden verwijzen. Wij stonden over zo goed als de gehele lijn als eerste geklasseerd. Dat heeft te maken met intrinsieke kwaliteit, maar ook omdat we door onze schaal zoveel expertise kunnen aanbieden. Dat wordt bijna nergens anders in België gerealiseerd.»

«Internationaal kan ik bijvoorbeeld het stamcelonderzoek aanhalen, onder meer, maar niet enkel, door het aantrekken van Catherine Verfaillie. Er gebeurt hier zowel fundamenteel als toegepast onderzoek op erfelijkheid, moleculaire aspecten van angiogenese en immunologie. Daarmee staan we internationaal hoog aangeschreven. Ik zal niet beweren dat we in alle disciplines de grootste en de beste zijn dat is ridicul

maar ik denk dat we zeer goed scoren over de hele lijn. We hebben bovendien enkele Europese- en wereldtoppers. We spelen mee in de liga van betere ziekenhuizen op Europees vlak.»

AANTREKKINGSKRACHT

Veto: Hoe belangrijk is de band met de universiteit om mee koploper te blijven?

Rademakers: «Je kan niet innoveren en vooruitgaan zonder contact met het basisonderzoek. Dat hebben we op drie niveaus. Er zijn mensen uit het onderzoek en onderwijs, die het contact met het ziekenhuis onderhouden. Er zijn ook mensen die in het ziekenhuis werken, maar daarnaast een eigen laboratorium hebben. We hebben ook een heel breed contact met de industrie, met farmaceutische en innovatieve bedrijven. Het is essentieel die contacten te hebben en te onderhouden. Enerzijds kunnen we dingen toepassen en uittesten, anderzijds geven we de feedback die bedrijven en labo's nodig hebben om producten verder te ontwikkelen.»

«De band met de universiteit wordt verder georganiseerd, doordat de departementen op niveau van de universiteit samen aan het vallen zijn met diensten van het ziekenhuis. Zo ontstaat er een overlap. Dat kan natuurlijk niet voor alles, maar toch voor zeer veel afdelingen.»

«In de andere richting is het ziekenhuis voor de universiteit belangrijk om de relevantie van de basiswetenschappen te toetsen. Ik ben de laatste om te zeggen dat wetenschap altijd direct een toepasbare finaliteit moet hebben, maar men moet toch af en toe een keer kunnen toetsen waarmee men bezig is. Als werkterrein en onderzoeksterrein is het ziekenhuis ook breder dan zuiver medisch. Denk bijvoorbeeld aan de sociale wetenschappen. Er is ook ESAT, een groep ingenieurs in het ziekenhuis die zich bezighoudt met beeldvorming. Het ziekenhuis is een klankbord voor een aantal andere faculteiten.»

«Ook qua aantal en qua financiën maken we een zeer groot deel van de universiteit uit. Dat snijdt in twee richtingen. Dat is een aantal jaar geleden nog eens gebleken, toen er zware financiële moeilijkheden waren in het ziekenhuis. De universiteit heeft toen gelukkig haar verantwoordelijkheid genomen om daar in bij te springen. Maar wij genereren langs de andere kant ook via spin-offs mogelijkheden voor onderzoek voor de universiteit.»

Veto: Ook de band met de hogescholen wordt binnenkort aangehaald.

Rademakers: «Er komt inderdaad ook nog een verpleegkundeschool bij. Er is een absoluut tekort aan verpleegkundigen, in heel België. We moeten afdelingen sluiten, omdat we te weinig personeel hebben om ze te bemannen. Een verpleegkundeschool op de campus zal de aantrekkingskracht van Gasthuisberg verhogen. Maar we moeten ook het beroep van de verpleegkundige herevalueren.»

Veto: Zo blijft u maar bouwen.

Rademakers: «Er zijn nog bouwplannen voor de komende vijftien jaar! Het zal hier een continue werf zijn. Er komt nog een gebouw voor Onderwijs en Navorsing 4 — al vraag ik me af waar nummer drie is gebleven, want we zitten nu nog maar aan twee (lacht). Men gaat een vrouw- en kinderziekenhuis zetten, met afdelingen verloskunde en pediatrie, waar nu de parking achteraan is. Daar komt ook nog een psychiatrisch ziekenhuis en een uitbreiding van de operatiekwartieren en spoedgevallen. Al die bouwwerken worden deels gefinancierd met eigen middelen, maar ook met subsidies van de overheid. We hebben daarvoor een masterplan ingediend, dat is goedgekeurd.»

«Men zoekt ook contact met privé-investeerdere. Alle parkings zouden onder de grond verdwijnen. Op die plaats kan men dan stadsfuncties voorzien, zoals restaurants en hotels. Dat betalen we natuurlijk niet zelf, maar we zouden er wel voordeel bij hebben. Veel mensen zouden ambulante verzorgd kunnen worden. Dat is veel goedkoper, maar dan moet er dichtbij wel de mogelijkheid van verblijf zijn. Ook de hotelcapaciteit in Leuven is een groot probleem. Wij zijn immers niet enkel een regionaal ziekenhuis, maar we hebben patiënten uit heel Vlaanderen én daarbuiten.»

Colofon

Maarten Goethals, Gijs Van Gassen & Tom Van Brussegem

Foto's:
Jelle Goossens

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U.Leuven

K.U.Leuven gesigndeerde artikelen

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven

Tel. + 32 (0)16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek

Open op weekdagen van 10-12u. en van 14-16u.

(advertentie)

Said schuimt Europa af.

Said El Khadraoui
trakteert 'n rondje

Europa:
een allesbehalve droog debat over Europa

maandag 15 mei om 20u00
inkom gratis - Café At The Bebop,
Tiensestraat 82, Leuven

GRATIS VAT!

Moderator:
Dave Peeters (Studio Brussel)

Panel:
Heidi Lenaerts (Ketnet - Stubru)
Ilah (cartooniste Cordelia)
An Lemmens (TMF)
Jonathan Vandenbroeck (Milow)

Afterparty: Bugalu soundsystem

PROFESSIONELE BACHELOR OPLEIDINGEN

- Bachelor in onderwijs, Kleuteronderwijs
- Bachelor in onderwijs, Lager onderwijs
- Bachelor in onderwijs, Secundair onderwijs
- Bachelor in sociaal werk
- Bachelor in verpleegkunde
- Bachelor in vroedkunde

INFODAG

woensdag 17 mei 2006

van 14 uur tot 16.30 uur

Departementen Lerarenopleiding, Sociale School Heverlee en
Verpleegkunde & Vroedkunde.

Voor de juiste locaties: surf naar

www.khleuven.be

016 39 86 60 - info@khleuven.be

KHLEUVEN Voel de vonk

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN
Associatie Katholieke Universiteit Leuven

(advertentie)

BEIAARDFESTIVAL OP LADEUZEPLEIN

Hedendaagse dans met Bells' Angels

In de aanloop naar de honderd vijfenzeventigste verjaardag van de Belgische onafhankelijkheid werd het nummer *Ik hou van u* van Noordkaap in een tweetalige versie heruitgegeven. Bal Moderne (Rosas) maakte toen een choreografie op het nummer, die tijdens *België Danst* op tientallen plaatsen tegelijkertijd werd uitgevoerd. Tijdens het BeiaardfestiBAL kan je deze dans nog eens overdoen op begeleiding van de universiteitsbeiaard.

Robin Broos

De beiaard in de Centrale Bibliotheek wordt tijdens het academiejaar tweemaal per week bespeeld. Af en toe komen daar bijzondere bespelingen bij, zoals komende woensdag. De Cultuurcoördinatie van de K.U.Leuven zorgt met het BeiaardfestiBAL voor een primeur, door hedendaagse dans te combineren met live beiaardmuziek. Niet alleen *Ik hou van u* zal er die avond worden aangeleerd, maar de universiteitsbeiaardier kreeg ook de kans om zelf een nummer uit te zoeken. "Bal Moderne heeft me een repertoire van nummers bezorgd, met de vraag welke op beiaard bespeelbaar waren," vertelt Luc Rombouts. "Ik ben dan op zoek gegaan naar bestaande partituren die ik vervolgens heb aangepast. Voor Noordkaap heb ik geluk gehad om aan de slag te kunnen met de koorbewerking van de broers Kolacny."

De dansen worden eerst aangeleerd met de muziek op cd en pas op het einde zal de beiaard het overnemen. "Het wordt live gespeeld, dus we moeten voortgaan op wat de beiaardier speelt. Bovendien speelt hij niet het volledige stuk, dus moeten we de choreografie aanpassen. Het klinkt helemaal anders, al kan je de melodie goed herkennen," legt Joke Quaghebuer van Bal Moderne uit.

Rombouts vult aan: "Eigenlijk zou het veel leuker zijn mocht ik visueel contact hebben met het plein. Ik zal wel een signaal krijgen als er problemen zijn, maar waarschijnlijk zal het allemaal wel lukken. Vorige week hebben we een repetitie

gehad met de voordansers en zij hebben geoefend met een opname van de beiaard." De dansers zullen de beiaardier wel kunnen zien via videomonitoren.

(foto archief)

PINT

De doelgroep is nu specifiek als voor het *België Danst*-project. Is er dan rekening gehouden met het studentenpubliek? "De meeste dansen zijn toegankelijk voor iedereen, dus waarom zou het voor de studenten niet lukken," vraagt Quaghebuer zich af. "Het tweede nummer *OomPahPah* is een choreografie waarbij je met een pint moet dansen, dus dat leunt wel meer aan bij het studentenleven." Dit nummer komt uit de musical *Oliver Twist* en de dans bewijst dat zelfs walsen hip kan zijn.

Tijdens de pauze zullen Rombouts en zijn collega Twan Bearda zorgen voor een muzikaal intermezzo. Zij vormen al lange tijd een vast duo en spelen voor de gelegenheid dansbare nummers onder de naam *The Bells' Angels*. "Grosso modo spelen we dan ieder op de helft van het klavier," verklaart Rombouts. Nog een laatste tip: vooral aan de onderkant van het plein, aan de overzijde van de bibliotheek, is de beiaard het best te horen.

BeiaardfestiBAL vindt woensdag 10 mei vanaf 19u plaats op het Ladeuzeplein. Meer info op www.kuleuven.be/cultuur

Praktisch

19.00u - Welkom op het Mgr. Ladeuzeplein
19.30u - Aanleren eerste dans 'Ik hou van u / Je t'aime tu sais'
20.15u - Pauze met beiaardintermezzo door The Bells' Angels
20.45u - Aanleren tweede dans 'OomPahPah'
22.00u - Einde

TG STAN SPEELT OF/NIET

Een web van leugens

Het is acht jaar geleden dat de vier acteurs van STAN — Jolente De Keersmaeker, Sara De Roo (allebei bekend van *De Parelvissers*), Damiaan De Schrijver en Frank Verduyssen — nog eens samen en zonder gastacteurs op de planken hebben gestaan. Nu is het weer zover met de voorstelling *OF/NIET*, gebaseerd op *Party Time* van Harold Pinter en *Relatively Speaking* van Alan Ayckbourn.

Jozefien Van Beek

Zoals wel vaker gebeurt bij modern theater staan de vier acteurs al op de scène wanneer het publiek een zitje zoekt. Elk van hen heeft een plastic zakje vast. Die zakjes en hun inhoud zijn de enige gebruikte rekvisieten. Na een tijdje wordt duidelijk dat de acteurs zich op een feest bevinden. "Ik vind dit zo'n geweldige feest," zeggen ze. Dat zet de toon voor de hypocrisie en het overacten in de rest van het stuk. Terwijl de *jets* op het feest vertoeft, breekt er buiten onrust uit, maar daar trekken de feestgangers zich niets van aan.

Plots verandert de scène in een slaapkamer. Er ontstaat enige wrevel tussen het koppel Greg en Ginny wanneer Greg Ginny vragen begint te stellen over het paar mannenpantoffels dat hij onder het bed vond, maar dat niet van hem is. Ook Sheila en Philip, een ander koppel, twijfelen aan elkaars trouw. Wanneer de twee koppels met elkaar in contact komen, raken ze helemaal verstrikt in een web van leugens.

MISVERSTANDEN

De leugens die de personages aan elkaar vertellen om hun geliefde te behouden, doen denken aan *The Importance of Being Ernest* van Oscar Wilde. Ook humor is in beide stukken zeer sterk aanwezig. De misverstanden lei-

den tot hilarische situaties. In het begin is het moeilijk om te wennen aan de specifieke stijl van overacting, maar na een tijdje gaat het op de lachspieren werken. Ook het gebrek aan decor wordt op een grappige manier opgelost. Er ligt één lade op de grond en wanneer Ginny aan Greg zegt dat hij in de bovenste lade moet kijken, houdt Damiaan De Schrijver de lade gewoon omhoog. Verder is de grappige lichaamstaal van Frank Verduyssen al reden genoeg om het stuk te gaan bekijken. Ook de acteurs zelf hebben duidelijk veel lol. Zoals wel vaker bij een voorstelling van STAN (denk maar aan *Poquelin*) valt elke acteur minimaal één keer uit zijn rol, omdat hij de slappe lach heeft. Dat stoort echter niet. Het is mooi om te zien hoe na vele jaren het spelplezier nog steeds van het podium spat.

Aan het einde van de voorstelling bevinden we ons opnieuw op het feest. Het verband tussen het feest en het andere stuk is niet duidelijk en dat is meteen het enige minpunt van de voorstelling. Er wordt nog maar eens gezegd hoe geweldig het feest was. Verder hebben de gasten het over een exclusieve club waar zij lid van zijn. Die club zou je kunnen zien als STAN. Sara De Roo debiteert een monoloog waarin ze zegt dat verschillende clubs doodgingen, maar dat hun club bleef bestaan, omdat ze moreel hoogstaand was. De andere acteurs feliciteren haar, want "dat moest gezegd worden".

Het stuk laat je achter met verschillende vragen. Wat willen de acteurs van STAN met dit stuk zeggen over hun eigen theatergezelschap? Wat heeft het feest te maken met de rest van het stuk? Waarom is er buiten onrust? Toch blijft het bovenal een zeer grappige voorstelling met uitstekende acteurs, goed voor een ontspannende avond.

Of/niet is te zien in STUK op 9, 10 en 11 mei.
Meer info op www.stuk.be

CHROMOLITHE: EEN LUMINEUS IDEE

"Stadhuis in kleur"

Het Leuvense stadhuis is al voor meerdere kunstenaars een bron van inspiratie gebleken. Maar de manier waarop Chromolithe de volgende weken het stadhuis letterlijk en figuurlijk in de schijnwerpers zal plaatsen was nooit eerder te zien in Leuven of België.

Ilse De Witte

Op zaterdag 13 mei zal de bovenste rij beelden oplichten. Dat zijn historische figuren die een rol speelden in de ontstaansgeschiedenis van het hertogdom Brabant. Leuven viert de 900ste verjaardag van Brabant met 'Stadhuis In Kleur'. Chromolithe is de projectnaam waaronder lichtkunstenaar Patrice Warrenner opereert. Vanaf zaterdag zal Warrenner elke week kleur geven aan een nieuwe rij beelden, zodat op 2 juni elk krulletje en hoekje van het stadhuis ingekleurd zal zijn. De apotheose van 'Stadhuis In Kleur' valt samen met het feestweekend 'Leuven in scène'.

Warrenner transformeert gebouwen door met computergestuurd licht kleuraccenten aan te brengen om de schoonheid van een bouwwerk in de verf te zetten. Benieuwd waarom deze eer te beurt viel aan de trots van het Leuvense stadscentrum.

Patrice Warrenner: «Het was de stad die mij gevraagd heeft. Ze hadden mij gevonden via internet. Meestal zijn het steden die met mij contact opnemen. Zo ben ik al eerder in Frankrijk en de rest van Europa aan het werk geweest. Leuven heeft wel de première voor België wat Chromolithe betreft.»

Veto: *Leverde de specifieke architectuur van het Leuvense stadhuis moeilijkheden op voor het realiseren van de transformatie?*

Warrenner: «Het was het moeilijkste gebouw tot hiertoe. Het was tevens het mooiste gebouw waarmee ik ooit gewerkt heb, heel rijkelijk versierd. Maar de rijkdom van het gebouw maakt mijn werk wel gecompliceer-

der. De eerste keer dat ik het gebouw zag, kon ik mijn ogen niet geloven. Ik wist echt niet dat zoiets bestond.»

Veto: *Hoeveel tijd heeft u aan dit project besteed?*

Warrenner: «Ik heb slechts drie maanden tijd gekregen om het project af te werken. Eigenlijk was ik er liever zes maanden mee bezig geweest. Maar ik denk dat het uiteindelijke resultaat toch mooi zal zijn. Ik beschouw mijn werk als belangrijk voor het stadhuis. Eerlijk waar, jullie stadhuis is zo mooi. Het verdient het om op deze manier in de schijnwerpers te staan. Maar het was wel een uitdaging en eigenlijk was ik blij toen het af was.»

Veto: *Men vergelijkt u wel eens met Christo.*

Warrenner: «Ik vind het helemaal niet erg dat men mij vergelijkt met Christo. Het is een groot compliment, want ik houd erg veel van zijn werk. Maar eigenlijk is ons werk totaal verschillend. Hij verpakt gebouwen, stopt ze weg achter doeken, terwijl ik precies het omgekeerde doe. Ik verstop niets. Ik onthul gebouwen, plaats ze in de schijnwerpers.»

Veto: *Christo wil kunst creëren voor mensen die anders nooit een museum zouden binnenstappen. Heeft u een gelijkaardig doel voor ogen met uw kunstwerken?*

Warrenner: «Laten we de discussies over kunst op zijn minst tot na de middag bewaren (*lacht*). Ik had een idee een tiental jaren geleden. Vanuit dat idee ben ik begonnen werken. Ik vind het overroepen om dan meteen van kunst te spreken. Als men mijn projecten kunst wil noemen, des te beter. Maar ik wil mij niet wagen aan de hele discussie over noble en populaire kunst. Het doel dat ik voor ogen heb? Ik wil gewoon iets maken dat voor iedereen toegankelijk is. Groot of klein, mensen uit verschillende milieus, iedereen zal er hopelijk iets aan hebben.»

'Stadhuis In Kleur' kan je iedere avond vanaf 13 mei bewonderen. De complete metamorfose is te zien tijdens 'Leuven in scène' op 2, 3 en 4 juni.

GESPREK MET JOSÉ GONZALEZ

Een melancholische rebel

In Zweden is José Gonzalez al een paar jaar een klinkende naam, bij ons begint hij nu pas bij het grote publiek door te breken. Sinds hij in West-Europa bekend is, heeft hij al ruwweg 800.000 platen verkocht. Niet slecht, en je zou dus kunnen verwachten dat de man ondertussen al een beetje een ego aan het kweken is. Maar wanneer we hem ontmoeten, blijkt dat we ons alweer door valse vooroordelen hebben laten leiden. Gonzalez blijkt bescheiden en vooral heel vriendelijk voor interviewers.

Kristien Geurts

Veto: Je optreden in Het Depot is niet je debuut op een Belgisch podium. Waar heb je nog al opgetreden?

José Gonzalez: «Inderdaad, ik ben hier, geloof ik, drie keer geweest. De eerste keer heb ik opgetreden met Zita Swoon en vorig jaar heb ik ook opgetreden in de Botanique. Die derde keer ontglipt me even.»

Veto: Zoals je weet is Leuven een studentenstad. Hoe voel je je erbij om op te treden voor zo'n zaal vol studenten?

Gonzalez: «De studentensteden zijn eigenlijk meestal het leukst om op te treden. Ik hou er wel van als het publiek een beetje jonger is. Jonge mensen luisteren natuurlijk ook veel meer naar nieuwe muziek dan de oudere generatie. Als er een jong publiek is, is dat meestal ook een groter publiek en dat geeft meer sfeer. Er is dan een zekere *vibe* die er anders niet is. Het is leuker.»

"Ik probeer om een rebels gevoel over te brengen"

Veto: Je was zelf ook ooit student. Hoe heb je dan de stap gezet om een professionele muzikant te worden?

Gonzalez: «Ik was nog aan het studeren toen ik voor het eerst met mijn muziek naar buiten trad. Een platenmaatschappij is daar dan bij uitgekomen en zij hebben besloten dat ze me wilden uitgeven. Zo gauw we de eerste single uitgegeven hadden, begon ik met shows te geven. Ik begon te touren en al gauw nam dat zoveel tijd in dat er geen tijd meer was om én te studeren én muziek te maken. Het ene is dus heel natuurlijk overgelopen in het andere.»

Veto: In Noord-Europa is je album *Veneer* nu al enkele jaren gekend en populair. Hoe voelt het om nu de rest van Europa te veroveren?

Gonzalez: «Het voelt eigenlijk een beetje vreemd. In Zweden begon ik bekend te worden in 2003, 2004 en daarom voelt het gek aan dat het in de rest van Europa zo uitgesteld is. Maar ik voel me er op een bepaalde manier ook wel echt goed bij. Het belangrijkste is voor mij eigenlijk dat het publiek nog het gevoel heeft dat mijn muziek iets nieuws is.»

Veto: Bij veel mensen ben je pas bekend geworden sinds *Sony* jouw nummer 'Heartbeats' in een reclamefilmje gebruikt. Hoe voel je je daarbij? Vind je dat een goede manier om het grote publiek te bereiken?

Gonzalez: «Euhm, ja, ik vind dat niet echt de beste manier (lacht). Maar ja, dat is in zekere zin hoe de dingen werken. Sommige mensen zijn niet echt geïnteresseerd in nieuwe muziek, terwijl andere op zoek gaan naar alles wat nieuw is. Via de reclame kan je op een snelle manier bij veel mensen raken en dan bereik je ook de mensen die anders nooit met je muziek geconfronteerd zouden worden. Maar het is wel minder charmant, omdat je weet dat reclame draait om het verkopen van een product. Terwijl iedereen natuurlijk wil dat zijn of haar muziek gewoon op zich beluisterd en ontdekt wordt.»

Veto: Maar het maakt je wel populair.

Gonzalez: «Ja, het helpt natuurlijk om mijn muziek bekend te maken. Het helpt dus wel in mijn carrière.»

Veto: Jouw muziek wordt vaak als melancholisch omschreven. Ben je het daarmee eens?

Gonzalez: «Ja, ik denk het wel. Maar er zijn

wel nog andere gevoelens die in mijn muziek terug te vinden zijn. Er is ook wat kwaadheid bij. Melancholie is voor mij namelijk niet

uit 1967. Inspireert zij je bij het schrijven van je muziek?

Gonzalez: «Ik heb haar muziek eigenlijk heel

(foto Steven Duerinckx - drieduizend.be)

gewoon droefheid of verdriet, er zit ook wat opstandigheid in. Ik probeer alleszins ook om een soort van rebels gevoel over te brengen. Mijn muziek gaat in ieder geval niet alleen om huilen en verdrietig zijn.»

Veto: Je wil dus ook een positieve boodschap brengen met je muziek?

Gonzalez: «Ik vind gewoon dat er meer energie in zit dan enkel droefheid of verslagenheid.»

Veto: Melancholie in de ruimste zin van de betekenis dus?

Gonzalez: «Ja, ongeveer zo iets ja. (lacht)

Veto: Hoe beïnvloedt je Zuid-Amerikaanse achtergrond je muziek?

Gonzalez: Ik ben thuis opgegroeid met Latijns-Amerikaanse muziek. Zowel Braziliaanse als bijvoorbeeld Cubaanse. Er is een Cubaanse zanger waar ik vroeger veel naar luisterde.

Veto: Zoals Rodriguez?

Gonzalez: «Ja, inderdaad, Arsenio Rodriguez. Maar het is vooral de meer ritmische manier van gitaarspelen die me aansprak en die ik ook zelf gebruik.»

Veto: Je zei in een ander interview dat je favoriete plaat van het moment Chelsea girls van Nico is,

recent herontdekt. Maar ik heb nog niet zoveel geschreven sinds ik meer en meer naar haar aan het luisteren ben. Maar zij zal me waarschijnlijk in zeker mate beïnvloeden. Ik hou vooral erg van haar stem en in misschien, ja, haar stijl van melancholie.»

"De studentensteden zijn meestal het leukst"

Veto: Dus dat is wat we mogen verwachten in je volgende plaat?

Gonzalez: «Misschien gedeeltelijk wel.»

Veto: Zijn er al plannen voor een nieuw album?

Gonzalez: «Ja, ik ben aan het volgende album aan het werken. Maar het is nogal moeilijk wanneer ik aan het touren ben. En ik zal zeker nog tot in oktober aan het touren zijn en daarna zal ik een paar maanden vrijaf nemen, denk ik. En dan zal ik weer wat meer kunnen schrijven.»

Gonzalez doet de 'heartbeats' stijgen

De zaal van Het Depot baadt in een donkerblauw licht. Er is al een groot publiek tijdens het voorprogramma dat door Ellroy verzorgd wordt. Hun frontman Wim Janssens heeft voor de gelegenheid de wat rustigere nummers geselecteerd. Hierdoor is het publiek al een beetje in de stemming gebracht voor wat nog komen moet: een akoestisch solo-optreden van de Scandinaviër met Argentijnse roots, José Gonzalez. De zaal gonst; de verwachtingen bij het publiek lijken hoog gespannen. En dan staat er plots alleen nog een lege stoel.

Hij komt heel relaxed het podium opgelopen. Geen groot vertoon, gewoon een jongen die plaatsneemt op een houten stoel. Hij neemt een slokje van het glas water dat naast hem op de grond staat. Moest het publiek niet nadrukkelijk van zich laten horen, dan zou je niet geweten hebben dat hier een optreden gepland was voor een uitverkochte zaal. Na een kort "it's very nice to be here" buigt Gonzalez zich over zijn gitaar.

EXTRAVAGANT

Hij begint met twee minder bekende nummers. Het publiek blijft er stil bij. Hier en daar betrap je een fan die de volledige tekst mee fluistert. En een aantal andere luisteraars bewegen hoofd, hand of voet mee op het ritme van de num-

mers. Maar het blijft stil: geen geroep, gefluit of geklap, gewoon geluister.

Wanneer hij aan 'Heartbeats' begint, is er voor het eerst wat gemompel en geklap in de zaal. Alsof ze opgelucht zijn dat ze even kunnen meezingen of -mompelen. Want voor de rest is dit zeker geen interactieve vertoning. Sterker, het lijkt erop dat wat we hier te zien krijgen er niet anders uitziet dan wanneer Gonzalez thuis op zijn eentje wat zou oefenen. Hij kijkt de hele tijd naar zijn gitaar. En tussen de nummers kijkt hij ook niet op, aangezien hij ze in elkaar laat overlopen. Hij blijft in zijn eigen wereldje, in zijn eigen muziek. En toch voelt het publiek met hem mee, de emotie is haast tastbaar.

COMMOTIE

Al snel na de eerste tonen van 'Crosses' blijkt dat dit het hoogtepunt van het optreden gaat worden. Nu klapt iedereen wanneer ze het nummer herkennen. Gonzalez glimlacht naar de zaal, dit had hij blijkbaar wel verwacht. Wie het nummer kent, weet dat het nogal aangrijpend is, ook in opgenomen versie. Live gespeeld wordt de sfeer van 'Crosses' indrukwekkend. Toch is het steeds even confronterend om te beseffen dat deze hele commotie teweeggebracht werd door die teruggetrokken jongen op zijn houten stoel. De volgende

nummers gaan door in dezelfde sfeer. Gonzalez blijft dicht bij zijn muziek; hij lijkt erin verloren.

Dan is het plots gedaan. Gonzalez staat op, zwaait naar zijn publiek en is verdwenen. Even is iedereen verbijsterd, maar dan volgt er een laaiend applaus. Al gauw staat hij er weer, voor "two more". Het publiek is nu al wat meer uitgelaten. Gonzalez zelf stelt nu zijn nieuwe nummers voor. Een stem uit het publiek waagt een uitgelaten kreet, maar hoeft op geen bijval van de artiest te rekenen. Gonzalez is geen entertainer. Het enige wat een beetje extravagant te noemen is, is de manier waarop hij zijn gitaar bespeelt. In zijn bewegingen herken je al snel die typische geste die eigen is aan zoveel Zuid-Amerikaanse muzikanten. Na de bisnummers gaat hij weer op die grappige manier weg; hij zwaait alsof hij naar buiten loopt bij een vriend. En dan is hij weg, zo snel als hij is gekomen en heeft gespeeld.

ESSENTIE

Het geheel heeft een vluchtige indruk nagelaten. Gonzalez heeft zich tot de essentie beperkt. Maar de lagere kwantiteit houdt ook hier geen verband met de kwaliteit. Hij heeft gebracht waar het publiek voor kwam, heel nuchter, niet meer, maar ook niet minder. Meer kan je eigenlijk niet vragen.

LEUUGEN

Rector V.

Afspraakje met de rector

Ingrid Kledijs, de secretaresse van de rector, begon het danig op haar systeem te krijgen. Nu had ze *in de privé* al veel meegemaakt, maar die decadente manieren van rector V. gingen wel heel erg ver.

Aan elke receptie, elke drankgelegenheid, elk feestje, elke viering, elk lustrum nam V. deel. Hij bleef er ook elke keer onbehoorlijk lang hangen en was met geen stokken buiten te krijgen, waardoor zijn agenda in het honderd liep. Ingrid had gedacht dat het wel zou overgaan na verloop van tijd. Hij zou wel snel genoeg krijgen van die middelmatige receptiewijn en al even middelmatige receptiebabbel. Maar neen, rector V. begon zich hoe langer hoe beter te voelen bij al die *smalltalk*. "Dat doet me even al die vervelende dossiers vergeten," liet hij zich eens glimlachend ontglippen.

Sindsdien waren 'vervelende dossiers' een pleonasme als het van V. afhing. Ingrid had alles al geprobeerd om hem in de pas te doen lopen. Vergeefse moeite, zo bleek. Ze had hem ooit zelfs de glazen laten spoelen toen hij weer eens als laatste de receptiezaal (niet meer helemaal recht) probeerde te verlaten. V. bond een bloemetjesschort om en trok met plezier roze rubberen handschoenen aan. "Ik ben ooit nog arbeider geweest en toen heb ik leren werken met mijn handen, ziet ge!" lalde een lichtjes aangeschoten V. voor

zich uit.

Ingrid had daarop naar Jeannine gebeld, de secretaresse van voormalig rector O., om raad. Die had het beleefd, maar wel bijzonder kort gehouden: "Wat een goede vraag. Dat weet ik eigenlijk niet. Rector O. had het altijd veel te druk met vervelende dossiers om lang te kunnen blijven op feestjes. Als u mij wil excuseren: ik denk dat ik voort moet gaan met werken. Anders loopt de ere-rector zijn agenda in het honderd."

Dat V. zijn agenda een puinhoop was, daarmee kon Ingrid nog leven. Het meest vervelende aan de hele zaak was dat V. tijdens het receptieën zowat alles aan iedereen beloofde. Meer geld voor farmacie, andere bureaustoelen voor de dienst onderwijsbeleid, een portret van erector O. en vooral persoonlijke afspraakjes! Overall waar V. kwam strooide hij aan iedereen die het horen wilde: "Ik bel nog wel. We moeten nog eens afspreken, veel te lang geleden. Kom gerust nog eens langs. Sinds de rectorverkiezingen heb ik niets meer van u gehoord, maar gij krijgt een schoon plaatske van mij in het organigram."

Een ding was zeker: op het einde van de happening zat de sfeer er dik in en ging iedereen naar huis met een zak vol beloftes. De volgende dag kwam iedereen, met een lichte

kater weliswaar, zijn cheque verzilveren op het rectoraat. Eens aangekomen bij de beloftebank, bleek dat geen enkele cheque gedekt was. Ingrid Kledijs zat met de handen in het haar achter haar bureau een haast eindeloze stoet mensen af te schepen. Het aantal ontgoochelde professoren en studentenleiders was niet op één hand te tellen. Op twee ook niet trouwens. Dan helpt ge die mens aan een rectorstitel, maar eens verkozen...

Gek werd Ingrid ervan. Ze dacht dat ze bij DHL het ergste had gezien met die onbetrouwbare politici die bijna zorgden voor het failliet van de hele industrie rond Zaventem, maar V. was nog erger dan André Flahaut en Freya Vandebossche samen. Met de moed der wanhoop belde ze uiteindelijk naar haar Gentse tegenpool: de secretaresse van rector van Flauwenberghe. Die antwoordde al even laconiek als Jeannine maar toch een heel pak geruststellender: "Ah, maar dat is toch geen probleem, Ingrid! Bij mij is het juist van 't zelfde laken een broek. Laat die sloebers maar doen, de associatievoorzitters zorgen er wel voor dat alles op rolletjes loopt."

Paul-Henri Giraud

Kort • Kost • Kust • Lust • Last • Lost • Loot • Boot • Bolt • Holt • Hort • Kort

Feest mee met de NSV

De Nationaal-Socialistische Vrienden zijn tot inkeer aan het komen. Het thema op hun volgende cantus zal namelijk 'dada' zijn, niet als in 'salut' maar als in 'Tzara', we gaan dan ook de ludieke chaos opzoeken. Of zoals de man het zelf zei: "Idéal, idéal, idéal / Connaissance, connaissance, connaissance / Boumboum, boumboum, boumboum". Dat extreemrechts een intellectuele wending neemt, is onverwacht, maar toe te juichen. Ook het feit dat de Vrienden blijkbaar beginnen in te zien dat het allemaal onzin is, stemt hoopvol.

Opgevangen in de Wandelgangen

"Kut, ze hebben die Pool opgepakt. Daar gaat onze voorpagina."

Anonieme VVS-medewerkster, over de teloorgang van een persbericht over de betoging in Gent tegen output-financiering

"Mijn favoriet GeBu-lid? Marc Vervenne toch wel. Omdat hij het meest op de lievelingssprookjesfiguur uit mijn jeugd lijkt. (korte stilte) Gargamel."

Een al even anonieme oud-Ekonomikapreses

Puzzels

Horizontaal

1 Mijnssteenbergh - Spierziekte 2 Love - Onderhoudsbedrijf voor vliegtuigen dat een loods in de vlammen zag opgaan 3 Familielid - Verliezend tennisfinalist 4 Sculpturen van Aboriginals - Daar 5 Gigantisch - Verontreinigde plek 6 Niet-kenner - Voornaam TV-presentatrice 7 Vrouwelijk - Lichaamsdeel 8 Waar schilderijen verkocht worden - Pers. Vnw. 9 Brusselse gemeente - Papegaai 10 Europeaan - Vrucht

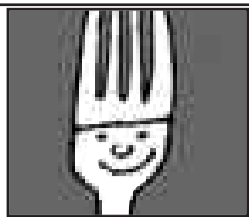
Verticaal

1 Overschot - Huid 2 Tijdperk - Oost-Vlaamse gemeente 3 Muzieknoet - Plezierreiziger 4 Eetgerief - Frans lidwoord 5 Godsdienst - Meisjesnaam 6 Folkgroep - Erfelijk materiaal 7 Beryllium - Streep 8 Arrangeren - Meisjesnaam 9 Een opmerking maken - Iers verzetsleger 10 Jongensnaam - Skelet

(dds)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

		6				1				
			2			9	5			
2			6						4	
	1			7	8					
7				9					2	
			3	5				4		
6						5				8
	9	7				1				
		5						4		

Menu van de week

in Alma 1-2-3

9 - 12 mei 2006

A1 = alleen Alma 1

A2 = alleen Alma 2

A3 = alleen Alma 3

= vegetarisch

dinsdag

Gascognesoep	0,50
Doperwtjessoep met kervel	1,65
Hertoginnenkrokant met erwtes en wortelen A3	2,35
Broccolitaart met slaatje	4,40
Lasagne al forno	4,05
Wienerschnitzel met boontjes en gratinaardappelen	4,05
Spaghetti Bolognaise A1+A2	2,35/2,75
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,45
Koninginnenhapje A3	3,10
Rumsteak	4,05

woensdag

Seldersoep	0,50
Tomatensoep met vermicelli	1,65
Braadworst met rode kool	2,35
Vegetarische macaroni in kaassaus A1+A3	3,10
Dronken zwijntje	4,40
Loempia voor Oosterse lekkerbekken A1+A2	3,10
Stoofvlees op z'n Vlaams A2+A3	3,45
Koninginnenhapje A1+A3	3,10
Kippenlapje A2+A3	3,45
Rumsteak A3	4,05

donderdag

Tomatensoep	0,50
Broccoliroomsoep	1,65
Kippenbout met appelmoes	2,35
Groentepolka met kaastrio	3,10
Roze zalm met dragonsaus en groenten	4,40
Kakoenspiesjes met Provençalse saus en slaatje A3	4,05
Spaghetti Bolognaise A2	2,35/2,75
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+A3	3,45
Koninginnenhapje A2+A3	3,10
Rumsteak	4,05
's Avonds barbecue in Alma 1	4,40

vrijdag

Preisoep	0,50
Zuiderse visserssoep	1,65
Hamburger met bouquetière	2,35
Nasirolletjes met gefruite Chinese kook met kerrie	4,05
Rumsteak met armagnacsaus en gebakken witloof	4,40
Pikant stoofpotje met groenterijst	4,05
Spaghetti Bolognaise A3	2,35/2,75
Koninginnenhapje	3,10
Kippenlapje A3	3,45

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg, Justus Lipsius en pauscollege

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U. Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief

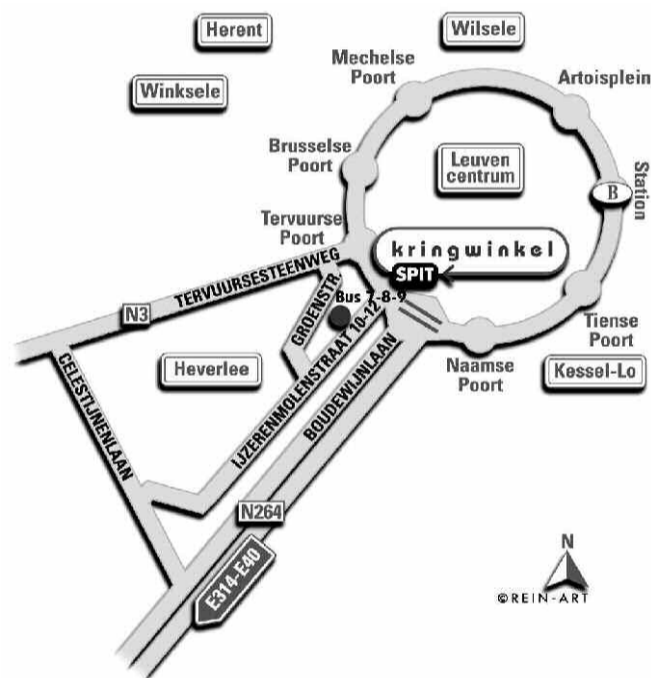
(advertentie)

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: di - vrij: 10 - 18 u
zat: 10 - 17 u
zo - ma: gesloten

(advertentie)

(advertentie)

Explorado

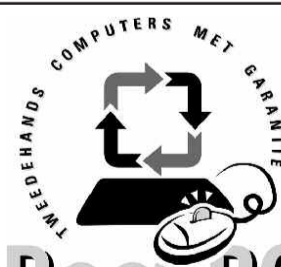

Actieve reizen voor jongeren

van 18 tot 30 jaar

wandelreizen • trekking • fietsvakanties • mountainbiketochten • begeleide rondreizen

www.explorado.be • 03 285 99 91

Tweedehandsccomputers met

1 jaar garantie!

- Laptops P2 tot P4 tussen 200 en 600 euro.

- Desktops van P2 tot P4 tussen 55 en 350 euro.

- Schermen van 5 -100 euro.

Kijk op www.recupc.be voor het volledige aanbod van schermen, pc's, laptops en onderdelen. Adres: Recupc VZW, Oude Diestesteenweg 3, 3010 Kessel-Lo. Tel: 016/25.91.03, Mail: info@recupc.be

(advertentie)

Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 LeuvenTel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.beJaargang 32
Nummer 23
08 mei 2006

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Bram 'Laslo' DelenRedactiesecretaris & V.U.:
Gijs 'Leslie' Van GassenRedactie:
Robin 'Kevin' Broos, Tom 'Randy' Van Breussegem & Roman 'Dylan' Verraest

Medewerkers deze week:

Ben 'Kenny' Deboeck, Elke 'Kimberley' Desanghere, Dries 'Tony' De Smet, Bruno 'Jordy' Devel, Ilse 'Shania' De Witte, Katleen 'Debby' Gabriëls, Kristien 'Sylvie' Geurts, Maarten 'Kenji' Goethals, Jelle 'Brian' Goossens, Simon 'Sammy' Horsten, Joos 'Wesley' Roets, Marieke 'Purdey' Poissonnier, Liesbet 'Joyce' Temmerman, Jozefien 'Lindsey' Van Beek, Nele 'Stacy' Van Doninck, Kris 'Tatiana' Vanelderden, Hanne 'Sandy' Vermeiren & Bart 'Tamara' Vranckx

Cartoons:
Negu, Pieter Fannes & Sh3L14CDTP:
Robin Broos, Bram Delen, Tom Van Breussegem & Gijs Van GassenEindredactie:
Ilse De Witte, Jelle Goossens & Gijs Van GassenHofleverancier Frieten:
FonskeHofleverancier Nachtelijk Vertier:
De LibertadInternet:
www.veto.be
www.kuleuven.bePubliciteit:
Alfaset cvba - An 'Joyce' Vanbiervliet
alfaset@loko.be
016/22.04.66Drukkerij:
Kempenland (Herentals)
Oplage:
9000 exemplarenISSN-nummer:
0773-5162Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, psychologische begeleiders, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.

Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

Agenda & Ad Valvas

LBK

Verkiezingscantus op 08/05 in de Pavo
Overdracht op 11/05 in de Gnorgl

BABYLON & EOOS

Babefuif op 10/05 in de Albatros

MEDICA

Revue op 11/05 en 12/05 in aula PDS

WINA & PEDAGOGISCHE KRING

DubbelTD op 11/05 in de Albatros

VTK

Kiesweek van 08/05 tot 11/05
KiesTD op 09/05 in Alma III

POLITIKA

Afzuip op 11/05 in Politika Kaffee

Berichten

Kandidaturen Fonds Dillemans

In 2006 zullen 12 beurzen worden toegekend aan studenten die, met een studiebeurs van de Vlaamse Gemeenschap, een initieel Masterdiploma aan de K.U.Leuven hebben behaald en in het academiejaar 2006-2007 een Master na Masteropleiding aan de K.U.Leuven wensen te volgen.

Studenten die menen in aanmerking te komen voor een beurs uit het Fonds Roger Dillemans moeten een aanvraagformulier invullen, aangevuld met een overzicht van hun studiecursus en een grondige motivering van de keuze van de ManaM-opleiding. Deze aanvraag wordt door een academische selectiecommissie beoordeeld. Voor meer informatie raadpleeg het reglement. Kandidaturen worden bij het Leuven Universiteitsfonds ingewacht tot 31 mei 2006.

Meer informatie vind je op www.kuleuven.be/fondsrogerdillemans

Win 40 kaarten Circus Rose Marie Malter

Zaterdag 13 mei strijkt het familiecircus Rose Marie Malter neer op het terrein van de Brabantthal in Leuven. Dit jaar viert dit gezelschap haar 35ste jubileum. Op donderdag 18 mei om 20u00 wordt er een speciale voorstelling voor studenten gehouden, waarop je op vertoon van je

studentenkaart slechts 3 euro moet betalen.

Veto geeft bovendien 40 kaarten weg voor een zelf te kiezen speeldag. Stuur een mailtje met je naam en het gewenste aantal kaarten naar traktatie@veto.be en wie weet kan jij gratis naar de voorstelling. Meer info en de speeldata kan je vinden op www.circusmmalter.com

Zit er nieuws in je scriptie?

Met die vraag daagt de Vlaamse Scriptieprijs voor de vijfde keer laatstejaarsstudenten aan hogescholen en universiteiten uit. Wie deelneemt, maakt niet alleen kans op de hoofdprijs ter waarde van 2.500 euro, maar plaatst zijn scriptie ook onder de aandacht van hoofdredacteurs en uitgevers, die in het verleden al verschillende inzendingen publiceerden.

Naast hun scriptie dienen de studenten ook een journalistiek artikel in over hun onderzoek. Het belangrijkste criterium is de nieuwswaarde van de tekst: zowel naar inhoud als naar stijl dient de scriptie de lezer te prikkelen, zonder daarbij zijn serieuze te verliezen.

Uit alle inzendingen worden er vijf genomineerd. De genomineerden ontvangen elk 250 euro. Eén van hen wordt tijdens de prijsuitreiking van de Vlaamse Scriptieprijs tot winnaar uitgeroepen en krijgt 2.500 euro.

Meer info op www.scriptieprijs.be

Oplossingen

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	i	n	s	l	a	g		a	l	s
2	k	e	t	e	l		g	r	o	t
3	e	p	o	s		m	e	k	k	a
4	a	a	k		l	e	b		o	r
5		l	e	v	e	r	e	n		t
6	k		r	u	s	h	d	i	e	
7	a	f		r	j	o		k	v	b
8	f	u	r	i	e		o	k	e	r
9	k	i	n	g		j	o	e	r	i
10	a	k	a		z	e	i	l	e	n

4	8	6	5	3	9	1	2	7
1	7	3	2	8	4	9	5	6
2	5	9	6	1	7	8	3	4
5	1	2	4	7	8	6	9	3
7	3	4	1	9	6	5	8	2
9	6	8	3	5	2	7	4	1
6	4	1	9	2	5	3	7	8
3	9	7	8	4	1	2	6	5
8	2	5	7	6	3	4	1	9

Cultuurkalender

MUZIEK

Apparat Organ Quartet + Grizzly Bear
Donderdag 11/05 om 20u30, STUK
Labozaal, Naamsestraat 96,
www.stuk.be

Think of One
Donderdag 11/05 om 20u, Zaal Het
Depot, Martelarenplein 12,
www.thinkofone.be

Laïs en Vlaams Radio Koor
Vrijdag 12/05 om 20u,
Predikherenkerk, Onze-Lieve-
Vrouwstraat, www.vlaamsradiokoor.be

Scala & Kolacny Brothers
Zaterdag 13/05 om 21u, Grote
Markt, www.vlaamsbrabant.be/cultuur

THEATER

Toneelgroep Ceremonia: Het Nijlpaard
Dinsdag 09/05 om 20u, Wagemuys,
Brusselsestraat 63, www.30cc.be

TG Stan: Of/Niet
09 t.e.m. 11/05, telkens om 20u30,
STUK Soetezaal, Naamsestraat 96,
www.stuk.be

DANS

BeiaardfestiBAL + concert The Bells'
Angels

Woensdag 10/05 vanaf 19u,
Ladeuzeplein,
www.kuleuven.be/cultuur

EXPO

Van museum tot museumsite
06/04 t.e.m. 13/05, di-za 10-17u,
voormalige academie,
Vanderkelenstraat 30,
www.stadenarchitectuur.be

Centrale werkplaatsen
28/04 t.e.m. 13/05, do-za 14-17u, Hal
5, Diestsesteenweg 104, Kessel-Lo,
www.erfgoednet.be/leuven

Muren spreken
02/05 t.e.m. 16/06, telkens ma-do
9u-20u, vr 9u-17u, za 9u-12u30,
Centrale Bibliotheek, Ladeuzeplein 21

Vincent Meessen: €1000
04/05 t.e.m. 24/05, ma-vr 11-18u /
zo 14-17u, STUK Expozaal,
Naamsestraat 96, www.stuk.be

FUIF

Holebi Leuven fuift
Zaterdag 13/05 vanaf 22u30,
Waaiberg, Tervuursevest 60,
www.holebileuven.be

VARIA

Chromolithe
13/05 t.e.m. 04/06, dagelijks vanaf
het vallen van de avond,
www.vlaamsbrabant.be/cultuur

Circus Rose Marie Malter
13/05 t.e.m. 05/06, za 14u30 en
17u30, zo 11u en 15u, wo 15u en 19u,
vr 19u, Terrein Brabantthal,
www.circusmmalter.com

Mail uw culturele activiteiten en fuiven naar
cultuur@veto.be

Voel die Keviniteit opborrelen

Op twee jaar tijd groeide het damestrio Hormonia uit tot een cultureel fenomeen. Speciaal voor *Het Depot* onderbraken ze hun wereldtournee en dat ging gepaard met het nodige aantal kniezwengels, het handelsmerk van de groep dat inmiddels door tal van artiesten werd gekopieerd. Vragen hierover waren verboden, maar ook achter de beruchte breuk, hun echte leeftijd en het niet gevraagd zijn voor StuBru TV mocht niet gevist worden.

Kevin Broos &
Kevin Goossens

Het concert is nog maar net begonnen of het publiek wordt meteen op hun gebreken gewezen. "Het is spijtig dat de mensen in Leuven zich zo slecht kleden," laat Audry Verpooten zich ontvallen. De eerste traantjes vloeien, maar dat wordt ruimschoots rechtgezet door de inzet van hun eerste hit *Sex in de nacht*, opgedragen aan Frank Deboosere. Na afloop wenst Shania De Bie er even op te wijzen dat als er vrouwen zijn die knapper zijn dan zij, dat een vorm van gezichtsbedrog betreft. Wederom een pijnlijke confrontatie met de werkelijkheid, die echter op een luid fluitconcert van de mannelijke aanwezigheid werd onthaald.

Hormonia zingt 'De Wilde Zwaan'. Vlnr.: Rani, Audry & Shania.

(foto's Kevin Goossens)

Veto: Hij staat bekend bij *Make a Wish* en men vroeg ons of jullie zijn foto wilden handtekenen.

Shania: «Graag!»

Rani: «Die man kijkt ook met vier ogen, zoals ze vroeger in de middeleeuwen gekeken hebben. Maar hij heeft nog veel werk, hij mag mijn pruik eens lenen.»

Audry: «Ik vind dat toch een krokodilleke, eigenlijk.»

Rani: «Maar gaat die dan met onze geschreven woorden voodoo doen?»

Audry: «Nee, want er staan fouten in en dan gaat hij in de war geraken van onze krachten.»

BOEMBANELLEN

Veto: Wie is er nu eigenlijk echt blond en wie is kunstmatig dom?

Audry: «Maar wij zijn allemaal blond, ziet u dat? Soms zijn wij echt blond.»

Rani: «Wij zijn allemaal een variatie op het blonde.»

Shania: «Dat gaat ook in golven. Onze haarkleur verandert mee met de mode. Soms staan wij op en dan is dat wat donkerder of lichter dan anders en toevallig blijkt dan de dag erna dat dat ook de nieuwe *fashion* is. Wij voelen de *vibes* van de *fashion* en dat onttaardt in onze haarkleur. *That's a sign, hé, baby.*»

Rani: «Het reflecteert in de *sunshine* van ons haar.»

Audry: «Ik denk ook dat de blonden aan het uitsterven zijn. En *blondes have more fun*. Dat wilde ik net vragen: riekte jij ook naar verbrande bosui? Weet ge wat dat is?»

Veto: We branden.

Shania: «Dat zijn bosuitjes.»

Audry: «Wij zijn aan een woordenboek aan het werken met allemaal synoniemen en woorden die hetzelfde betekenen enzo. Wij zeggen nu ook niet meer 'tetten', maar 'boembanelen'.»

Shania: «Ge ziet, zij denkt veel na, maar ze blijft wel de blondste. Wij kunnen dat niet altijd helemaal volgen.»

Audry: «Maar dat heeft ook zijn krachten.»

Veto: Hoe zit het dan met jullie academische achtergrond?

Audry: «Ik versta dat niet.»

Shania: «Gij zit in een ander level, hé.»

Audry: «Ik ben boeken aan het schrijven gelijk Heidi Klum. Donderklompjes van Heidi Klum. Dat is een goeie titel voor ons boek.»

Shania: «Ik denk dat ge wel voelt in onze nummers dat wij gestudeerd hebben en dat wij wel weten waar onze plaats in de wereld is. Audry filosofeert veel, ik sta meer met mijn voeten op de grond. Ik ben meer psychologisch en Rani kan Latijn.»

Audry: «Ik kan ook Arabisch, dat zou ge misschien niet zeggen.»

"You are also ne Kevin"

Shania: «Soms spreken wij gewoon drie verschillende talen tegen mekaar en dan groeit daar een nummer uit. Audry spreekt Arabisch, Rani Latijn en ik Hebreeuws.»

Rani: «Maar we hebben een taal gevonden voor mekaar en waar we niemand mee storen en met een prachtige muzikaliteit en dat is gebarentaal. Ons volgende optreden gaan we daar zeker een nummer aan besteden: de Okita.»

Meer info op www.hormonia.be
Many thanx to Kevin for the insider information we needed so great.

Win!

Herkennt u zichzelf op de gehandtekening foto? Mail dan als de bliksem naar traktatie@veto.be en wie weet krijgt u dit collectible wel cadeau!

"Gaat die met onze geschreven woorden voodoo doen?"

Hormonia bracht nieuw werk, waaronder een grenzeloze adoratie voor de Belgische latinogod Gabriel Rios. Voor hun nieuwe hit *Gij zijt nen John* volgde de ganse groep een cursus luchtgitaar, al moet gezegd worden dat ook de band (met Hugo Matthijssen, Ronny Moseuse, Stoffel Verlactt en Pieter Van Malderen) merkbaar geoefend had.

AVE KEVINUS

De dames maken er geen geheim van dat ze elkaar hebben gevonden via een managementbureau dat op zoek ging naar vrouwen met stijl en sexyheid. Toch wagen ze zich af en toe aan zelfgeschreven nummers. Rani Van Dessel schreef als lerares Latijn het nummer *Ave Kevinus, Ave*, wat door haar leerlingen werd vertaald naar de huidige vorm: *Hallo Kevin, Hallo*. Ook elementen uit het dagelijkse leven kunnen voor inspiratie zorgen. *Zeven dozen Häagen Dasz* loopt over van gevoeligheid en afsluiter *Flamingo rose schoentjes met een hak* is een duidelijke politieke aanklacht.

BRAVO BAVO

Veto: Zo succesvol en toch zo spontaan kunnen blijven. Hoe doen jullie dat toch?

Shania De Bie: «Succes is relatief, hé. Dat komt van binnenuit.»

Audry Verpooten: «Maar als ge al spontaan zijt, dan kunt ge dat ook niet verstoppen. Dat is geven en leven met uw hart en dan komt dat vanzelf.»

Shania: «Succes is gewoon herkenning. Ik denk dat heel veel mensen ons herkennen, wat wij vertellen en al. Daarom veroorzaakt dat een positieve en enthousiaste reactie. Daar kunt ge alleen maar blij om zijn en moet ge niet voor wenen, hé.»

Rani Van Dessel: «Nee, want het is ook een wisselwerking van liefde. Ge geeft iets en ge krijgt iets terug en ge geeft iets en ge krijgt iets terug. Eigenlijk is dat gewoon de wet van de normaliteit.»

Audry: «Ik zeg het gewoon: leven is geven. Dat past dan in één zin.»

"Bond Zonder Naam heeft ook veel succes hè"

Shania: «Voilà. Dat was keiduidelijk.»

Rani: «Eigenlijk, *Bond Zonder Naam* heeft ook veel succes, hé.»

Veto: Er doen ontzettend veel geruchten over jullie de ronde. Is Bavo Claes echt jullie roadie sinds hij weg is bij het VRT journaal?

Audry: (verbaasd) «Watte? Bavo Claes is onze roadie geworden?»

Rani: «'Bavo Bravo' zeggen wij altijd, omdat hij een zeer integere man is. Ondanks zijn succes is hij zo verlegen gebleven en daarom zeggen wij: 'Bavo Bravo!'»

"Gert Verhulst is voor echte kabouters eigenlijk"

Shania: «Bavo voelt ook, sinds hij weg is bij het nieuws, dat hij zijn intellectualisme op pijn moet houden en het is daarmee dat hij af en toe met ons afspreekt om eens te praten. Dat voedt hem, maar dat wil daarom nog niet zeggen dat hij onze roadie is. Dat zijn gewoon spreeksessies en daar komt hij keigeluk en wijzer uit.»

Audry: «Denk maar aan het nummertje 'Sex in de nacht'.»

Rani: «Was dat niet met Gert Verhulst?»

DIERLIJKE MANNEN

Veto: Dat sluit nauwsluitend aan bij de volgende vraag: jullie worden vaak de volwassen versie van K3 genoemd. Stel dat jullie worden overgenomen door Studio 100, wie krijgt Gert Verhulst dan?

Shania: «Maar allez, Gert Verhulst is voor echte kabouters eigenlijk.»

Audry: «Het ergste is: wie krijgt Samson?»

Shania: «Gij, want gij houdt toch van dierlijke mannen?»

Audry: «Nee, ik hou van mannen die ge kunt vinden in de natuur.»

Shania: «Kunt ge Samson niet vinden in de natuur? Dan voel ik mij wel een Dalila, als Samson langskomt.»

Audry: «Eigenlijk is het ne Kevin.»

Shania: «Maar het gaat eigenlijk allemaal gewoon om.»

Rani: «Geruchten?»

Shania: «Nee, symbolen. Metaforen voor iets veel dieper. Ne Kevin is gewoon een naam voor iemand, maar *you are also ne Kevin, hé baby.*»

Veto: Vinden jullie dat deze man (zie foto) een hoog Kevingehalte heeft?

Shania: «Oei, diene heeft nog wat werk.»

Audry: «Diene lijkt een beetje op Stijn Meuris.»

Shania: «Oei, en daar valt ze voor (denkt diep na). Volgens mij zit zijn Kevinisme wel ergens diep, dat zie je aan de straling van zijn ogen.»

Audry: «Is dat een Arabier? Of een Jood? Ik ken hem niet.»

Rani: «Ik denk dat het een priester is.»

